

Ehsal: Leuven belegert de hoofdstad

p. 5

Doe eens iets nuttig met je diploma

p. 8

Er wordt nog eens gestript in Veto

p. 13

“Onze universiteit heeft een bureaucratisch monster gekweekt dat bossen papier verslindt en het plezier van lesgeven kapot maakt.” p. 14

(foto: Gert Schuyten)

SOCIALE RAAD SNOEIT IN TAKENPAKKET

Meer tijd en nieuwe medewerkers

De voorbije maanden zijn niet gemakkelijk geweest voor Sociale Raad (Sora), een geleding van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (Loko). Een tekort aan medewerkers en de lage moraal was hiervoor de belangrijkste oorzaak. Sora heeft deze donkere periode echter overleefd en komt terug naar buiten met een nieuw elan. Vol goede moed en met een verminderde werklust.

Voor de meeste Soramedewerkers was het de laatste tijd zo klaar als een klontje. Er moest binnen Sora dringend iets veranderen. Zonder hervormingen zou Sora hoogstwaarschijnlijk ten dode opgeschreven zijn. Gekonfronteerd met die vaststelling besloten de twee vrijgestelden van Sora, Stijn Neuteleers en Helder De Schutter, een reddingsplan op te stellen. Na twee maanden wiken en wegen kreeg dit plan een definitieve vorm. Vorige vrijdag ten slotte keurde de Algemene

Vergadering (AV) van Sora dit pakket van hervormingen goed.

MEDEBEHEER

Deze hervormingen zijn gebaseerd op twee eenvoudige vaststellingen. Ten eerste zijn er te weinig mensen op Sora. En ten tweede is er te veel werk voor het lage aantal medewerkers. De hervormingen zijn dan ook opgedeeld in twee onderdelen. Het eerste deel beperkt de functies van Sora in zulke mate dat de werklust draagbaar wordt voor de aanwezige medewerkers. Enkel de vier uiterst belangrijke medebeheersfuncties blijven in principe over. De Raad van Studentenvoorzieningen, Leuca (Alma en Faculty Club), Acco en Velo krijgen vanaf nu de onverdeelde aandacht van de Soramedewerkers.

De vermindering van de werklust lost natuurlijk het probleem van het tekort aan medewerkers niet op. Het tweede deel van de hervormingen probeert hiervoor een oplossing te bieden. Elke vrije minuut die op Sora

beschikbaar is, zal vanaf nu ingezet worden voor rekrutering van nieuwe medewerkers. Die nieuwe medewerkers worden vooral gezocht bij de Leuvense studentenkringen. Sora zal er bij de kringen op aandringen om in zoveel mogelijk presidia van volgend academiejaar een of meerdere personen te vinden die kunnen optreden als kringvertegenwoordiger op Sociale Raad.

VOORZITTER

De goedkeuring van dit plan is niet het enige positieve dat moet onthouden worden van de AV van vorige vrijdag. Ook de vakante voorzittersfunctie is opgevuld door Steven Van Boxel. Met dit het nieuwe en realistische plan en iemand om de algemene coördinatie van de hervormingen op zich te nemen, maakt Sora een goede kans om volgend academiejaar weer op volle sterkte te zijn.

Kristof D'Exelle

Lees meer op pagina 3.

Ekstrem-rechts bouwt feestje in De Valk

Vorige week woensdag was de rechts-fakulteit van de KU Leuven het decor van een zeer makabere bijeenkomst. Met haast militaire allures werd de Guldensporenslag herdacht door een vijfhonderdtal mensen, waaronder uitgebreide delegaties van de Nationalistische Studentenvereniging (NSV).

Terwijl gewone studenten overigens nog les hadden in de lokalen van De Valk, schrikte luid tromgeroffel omstreeks acht uur de buurt van de Tiensestraat op. In auditorium Zeger van Hee zou een avond met “samenzang” en toespraken van onder meer professor Matthias Storme en een lid van de Vlaams Blok-studiedienst plaatsvinden.

den. Zeer opvallend was de aanwezigheid van de NSV en leden van Voorpost. Eveneens werden publikaties van Vlaams Blok-ers te koop aangeboden.

In persmededelingen en activiteiten-agenda's werd de bijeenkomst reeds enige tijd voorgesteld als een “universitaire meeting” waarbij “de universiteit” Zeger Van Hee zou willen “eren”. De organisatie ging uit van een schimmige groep genaamd ‘Jong Manifest’. De contactpersoon blijkt de voormalige vice-preses van de Leuvense NSV te zijn. Een affiche vermeldde expliciet dat groepen zoals NSV en Ronduit! N-VA betrokken waren bij de organisatie. Deze laatste ontkent dit ten stelligste; zij hebben slechts gemobiliseerd.

Koördinator Studentenbeleid Dirk Van Gerven heeft de toelating gegeven voor het gebruik van het auditorium. Volgens hem is de procedure voldoende sluitend maar kan men nu eenmaal niet voorkomen dat er achteraf bepaalde elementen aan een activiteit worden toegevoegd. Hij beschouwt het wel als een positief punt dat de KU Leuven zich “in een democratie” openstelt voor externe organisaties en vindt een “diep onderzoek” niet nodig.

STERF

De meeting ging gepaard met enig vandalisme. Naast het feit dat De Valk slordig werd achtergelaten, bekladden onbekenden een bankautomaat op het Ladeuzeplein. In grote, blauwe letters werden die avond de woorden ‘sterf, Oosterlinck, sterf’ aangebracht. De rector beraadt zich nog over een mogelijke klacht tegen deze doodsb bedreiging. Politie en horeka bleken overigens op de hoogte van de kans op moeilijkheden die avond; de KU Leuven in zijn geheel niet.

Overigens liet de Leuvense professor Luc Lamine, die kandidaat was voor het Blok bij de verkiezingen, zich achteraf opmerken door arm in arm met parlementsleden van zijn partij en een schare NSV'ers Vlaamse liederen te brallen in een publieke gelegenheid. Lamine had nochtans in een brief aan de rector beloofd om zijn politieke ideeën voor zich te houden. Volgens rector Oosterlinck zou hij zich beter onthouden van dergelijke activiteiten.

Naast het feit dat de Vlaamse beweging schijnbaar moeite blijft hebben met het afstand nemen van fascistoïde elementen, komt het voorval zeer ongelegen voor de KU Leuven. De amokmakers op het Patroonsfeest kregen vrij spel om nu ‘weerwraak’ te nemen. Het is de vraag of dit laatste incident de universiteit de moed zal geven om, in de lijn van het ‘redelijk discours’ van prins Filip, paal en perk te stellen aan dergelijke evenementen die de eer en waardigheid van de KU Leuven ernstig in het gedrang brengen.

Sora leeft

T De kogel is door de kerk. Sociale Raad (Sora) heeft een doorgedreven vermageringskuur achter de rug. Van alle functies die Sora ooit bekleedde, blijven nu enkel nog de allerbelangrijkste over, namelijk de vier medebeheersfuncties in de Raad voor Studentenvoorzieningen, Leuca (Alma & Faculty Club), Acco en Velo.

E Maatschappelijke standpunten innemen is voorlopig, met de nadruk op voorlopig, niet meer aan de orde. Dit is misschien een spijtige evolutie. Daar kan over gedebatteerd worden. Maar het is zeker een noodzakelijke evolutie. Sora had immers een punt bereikt waarop het niet meer mogelijk was om alle taken op een adequate manier te vervullen.

Z Praten over het waarom van deze drastische maatregelen en de gebeurtenissen die tot die beslissing geleid hebben, is zinloos. Namen noemen, schuldigen aanduiden is al helemaal nutteloos. Wat wel aan de orde is, is de toekomst van Sora. Deze toekomst ziet er misschien op het eerste zicht niet bepaald rooskleurig uit. Hieruit konkluderen dat Sora totaal geen toekomst heeft is echter een vergissing. Sora heeft opnieuw een toekomst en dat kon een aantal weken geleden nauwelijks nog gezegd worden. De mensen van Sora hebben door deze besnoeiing in het takenpakket zichzelf de kans gegeven om Sora opnieuw op te bouwen. Zij hebben nu weer de tijd om de functies die er nog zijn op een meer dan behoorlijke manier te vervullen. Zij hebben nu weer de tijd om effectief na te denken over Sora en hoe zij Sora zien evolueren in de toekomst. En misschien nog het belangrijkste, zij hebben nu terug tijd om meer dan voldoende mensen te zoeken en aan te trekken die garant staan voor de opvolging van de huidige generatie.

De toekomst van Sora hoeft er dus niet noodzakelijk slecht uit te zien. Een doorslaggevende faktor in het slagen of falen van de nieuwe Sora zullen de Leuvense kringen zijn. Zij en zij alleen beslissen over de toekomst van Sora. Persoonlijk spoor ik de kringen aan om zich meer te interesseren in Sora. Moeten zij er misschien aan herinnerd worden dat Sora drie heel belangrijke medebeheersfuncties heeft? De Leuvense studenten hebben via deze medebeheersfuncties inspraak in het beleid van de KULeuven. Die inspraak zou ernstig in gevaar komen indien Sora zou ophouden te bestaan en zo zouden alle inspanningen van het verleden om deze inspraak te verkrijgen, worden tenietgedaan. Indien de kringen hun verantwoordelijkheid hierin opnemen, is er geen enkele reden waarom Sora niet opnieuw zou kunnen openbloeien tot een slagkrachtig instrument van de Leuvense studenten.

Kristof D'Exelle

Toelatingsproef (1)

De toelatingsproef voor de richting burgerlijk ingenieur heeft steeds een zeer democratisch karakter gehad. Tot in de jaren zestig was het een toegangspoort tot de universiteit voor diegenen die geen Latijnse richting in de humaniora gevolgd hadden, wat voor vele richtingen toen een wettelijke vereiste was om universitaire studies aan te vatten. Ook tot in de jaren tachtig, toen een zogenaamd maturiteitsexamen moest worden afgelegd vooraleer men zich aan de universiteit mocht inschrijven, konden be-

gaafde jongeren uit bijvoorbeeld het technisch onderwijs toch naar de universiteit. Immers, er zijn geen voorvereisten aan de toelatingsproef: iedereen mag zich inschrijven ongeacht zijn of haar achtergrond. Wie slaagt, krijgt toegang tot de studies burgerlijk ingenieur. Zelf ken ik meerdere collega's die via deze wegen ingenieur geworden zijn. In die zin heeft het toelatingsexamen de drempel tot de universiteit voor vele jongeren verlaagd, en heeft zeker de democratisering van het onderwijs niet tegengewerkt, integendeel.

De vraag die men zich kan stellen is of de toelatingsproef in het huidige onderwijslandschap nog steeds zin heeft. Ik meen van wel. Het feit dat men in de eerste kandidatuur met een homogene populatie wat

betreft voorkennis start, is een voordeel dat andere studierichtingen ons enkel maar benijden. En ook voor diegenen die geen zes of acht uur wiskunde programma in de humaniora gevolgd hebben, of niet de motivatie hebben om zichzelf bij te scholen, bestaat er het Voorbereidend Instituut, waar men specifiek voorbereid wordt op de toelatingsproef. Men spendeert dan wel een extra jaar, maar is dit geen zinnvollere manier van werken dan een extra jaar te spenderen als bispstudent in eerste kan, zonder nog steeds de nodige voorkennis als gevolg?

De voornaamste reden die de minister blijkbaar aanhaalt voor het afschaffen van de toelatingsproef is dat het moeilijk in te passen zou zijn in het dekreet. In een land waar men de meest creatieve wetsformuleringen kan verzinnen om de staatsvorming te definiëren, klinkt dit argument toch wel zeer hol.

dr.ir. Philip Dutre
docent Dept.
Computerwetenschappen, FTW

Toelatingsproef (2)

Telkens er met een stokje geroerd wordt in de drabbige bodem van de kweekvijver van burgerlijk ingenieurs, reageert VTK als een norse boswachter. Neem nu het glasharde njet tegen de afschaffing van het toelatingsexamen. Daarvoor heeft VTK drie argumenten.

[1] Het toelatingsexamen behoedt eerste-kannern tegen een verloren jaar.

[2] De kans dat iemand onterecht uit de boot valt, is te verwaarlozen.

[3] Het toelatingsexamen is nodig om het hoge opleidingspeil te handhaven.

Ik denk dat er op deze drie argumenten op zijn zachtst gezegd een en ander af te dingen valt.

[1] "Het toegangsexamen behoedt de

eerstekanner voor een verloren jaar." Dat is niet de manier waarop het Vlaamse hoger onderwijs werkt. Vrije toegang tot het hoger onderwijs — een verworvenheid waar wij zo trots op zijn — betekent ook dat je de eerstekanner een volwassen vertrouwen geeft in zijn keuze.

[2] "De kans dat met de huidige toelatingsproef iemand onterecht uit de boot valt, is nagenoeg nihil." Bedenk dan wel, dat geen enkele proef waterdicht is. Dat behoren de statistisch onderlegde VTK'ers toch te weten. De ongelijke kwaliteit van het middelbare onderwijs (ASO versus TSO; college X versus college Y) versterkt dat effect nog. "Dan moeten ze maar een voorbereidend jaar doen," aldus de tipische antidemokratische reactie van VTK. Antidemokratisch, want een extra betalend(!) jaar is voor veel ouders minder vanzelfsprekend dan hun dochter of zoon aan te raden wat meer wiskunde te volgen op de middelbare schoolbanken.

[3] "Dat hoge opleidingspeil moet gehandhaafd worden." Wat geeft de burgies het alleenrecht op een hoog opleidingspeil door toegangsexamen? Waarom kan dat opleidingspeil niet bereikt worden zonder een toegangsexamen, zoals dat in andere richtingen het geval is? De burgies leggen het zo aan de dag, dat enkel de (wiskundig) beste abiturienten op hun aulazitjes krijgen. Dat is te vergelijken met de politiek van belastingparadijzen als Monaco. Natuurlijk is de welvaart daar hoog, maar de belastingvluchtters schenden het principe van de belastingsolidariteit in hun emigratieland.

VTK's vrees voor diploma-inflatie, die mijns inziens onterecht is, leidt tot protektionistische angstreflexen. En wie dat ontkennt door de gebruikelijke, maar bedenkelijke argumenten te hanteren, valt door de mand als paladijn van de onderwijsdemokratisering: "Le masque tombe, l'homme reste, et le héros s'évanouit" om het met J-J Rousseau, onder andere onderwijspedagoog, te zeggen.

Freek Van de Velde

In december 2001 was het precies tien jaar geleden dat het doek

viel over de Sovjetunie. Hoewel onze westerse media aandacht besteedden aan deze toch wel belangrijke gebeurtenis werd deze verjaardag door de Russische bevolking met grote onverschilligheid herdacht. Erger nog, uit opiniepeilingen blijkt dat vijftientig procent van de Russen met nostalgie terugkijkt naar de sovjetperiode. Best begrijpelijk, want onder de sovjetperiode beschikten de Russen over een sociale zekerheid, werkzekerheid en over een relatieve welvaart waar de meerderheid van de bevolking in veel kapitalistische landen, en na tien jaar ook de meerderheid van de Russen, enkel (nog) van kunnen dromen. Onder het communisme ontwikkelde Rusland zich van een achterlijk land dat nog half in de middeleeuwen stak tot een industriële grootmacht die de eerste mens in de ruimte bracht. In 1913 was het, met 9,4 procent van de wereldbevolking, goed voor 6 procent van het totale wereldinkomen en 3,6 procent van de totale industriële wereldproductie. In 1986 was het, met juist geen 6 procent van de wereldbevolking, goed voor 14 procent van het totale wereldinkomen en 14,6 procent van de totale industriële wereldproductie.

Het is vooral op het vlak van democratie en vrijheid dat de Sovjetunie een groot deficit vertoonde. De macht was er in handen van een kleine en geprivilegieerde groep potentaten die de vrijheid en inspraak van hun medeburgers sterk beknotte en zijn moraal en ideeën met dwang aan de rest van de maatschappij oplegde. Het gebrek aan echte democratie zorgde ook voor een steeds groter wanbeheer

Vrije markt bracht de Russen geen welvaart

op economisch vlak, want in tegenstelling tot een vrijmarkteconomie is een democratische betrokkenheid van gans de bevolking bij het beheer een essentiële voorwaarde voor het goed functioneren van een planeconomie.

Dat het communisme ontspoorde, heeft veel te maken met de specifieke omstandigheden waaronder het communisme in Rusland tot stand kwam en opgebouwd werd zoals daar zijn: de enorme achterlijkheid van Rusland, een vernietigende burgeroorlog na de revolutie die verantwoordelijk was voor een verregaande militarisering en een ontworteling van de Russische arbeidersklasse, de isolering van het nieuwe regime, een gebrek aan democratische tradities, een onderschatting van het belang van burgerlijke vrijheden door Lenin, enzovoort. Net als in naam van elke andere ideologie werden ook in naam van het communisme verschrikkelijke misdaden begaan, waarvan echter dikwijls kommunisten zelf het slachtoffer werden, zoals bijvoorbeeld de vier- à vijfhonderd duizend kommunisten die onder het Stalin-regime werden vermoord. Dit alles maakt dat al lang voor de ineenstorting van het sovjetsysteem bijna alle marxisten, waaronder mijzelf, ervan overtuigd waren dat de Sovjetunie nog maar weinig met echt socialisme of communisme te maken had.

Maar de vrije markt die na het opdoeken van de Sovjetunie werd ingevoerd, heeft de meerderheid van de Russen alleen maar kommer en kwel gebracht. In de geschiedenis kende geen enkel ander land in een vredesperiode zo'n zware achteruit-

gang. Het bruto binnenlands produkt werd gehalveerd. De investeringen daalden met 80 procent. De reële lonen werden eveneens gehalveerd, terwijl produkten en diensten die vroeger zeer goedkoop waren, nu duur werden. Alkoholisme, verpaupering en zelfmoord rukten op. Uitgeroeide epidemies zoals cholera en tyfus staken opnieuw de kop op. De levensverwachting daalde van 63 naar 55 jaar. Het aantal ekstreem-armen vertwintvoudigde. Een op zeven kinderen is vandaag kronisch ondervoed, terwijl het aantal straatkinderen vooral de laatste jaren gestegen is tot één miljoen. Voor 88 procent van de Oekraïeners is het moeilijk of onmogelijk om aan medische hulp te geraken. De democratische vrijheden waarover tien jaar geleden zo werd opgeschept, worden meer en meer beknot door een ronduit autoritair regime. En bovendien, wat betekenen die vrijheden eigenlijk als je elke dag de handen vol hebt met het aan elkaar knopen van de eindjes?

Het kapitalisme is niet alleen voor de meeste Russen een ramp maar ook voor de meerderheid van de wereldbevolking. Uit cijfers van onder andere de *Human Development Reports* van de Verenigde Naties blijkt dat er een schrikbarende kloof is tussen arm en rijk en dat werk- en leefomstandigheden van de meerderheid van de wereldbevolking er sterk op achteruitgaan. Zo komen er jaarlijks wereldwijd achtentwintig miljoen armen bij en loopt het aantal hongerlijders op tot 1,2 miljard. Jaarlijks sterven er minstens dertig miljoen mensen aan honger of gemakkelijk te genezen ziektes. Onze kapitalistische manier van produceren en

konsumeren zorgt bovendien voor een steeds grotere belasting van het milieu en de natuurlijke hulpbronnen.

Het eerste alternatief voor het kapitalisme, namelijk de Sovjetunie, heeft de hooggestemde verwachtingen van 1917 niet ingelost, maar vergeten we niet dat ook de eerste kapitalistische experimenten tijdens de middeleeuwen niet altijd een succes waren. Als we echter merken welke ravages de neo-liberale vrije markt aanricht, niet alleen in Rusland maar ook in de rest van de wereld — kijk bijvoorbeeld naar het eens welvarende Argentinië — dan wordt het steeds duidelijker dat niet het communisme failliet is maar wel dit kapitalistisch systeem dat voor een steeds groter deel van zijn bewoners ondraaglijk wordt, jaarlijks tientallen miljoenen mensen de dood injaagt en verantwoordelijk is voor steeds grotere katastrofes en daarom zo snel mogelijk moet worden vervangen door een ander, meer rechtvaardig, humaan en rationeel systeem.

Roger Liekens
Marxist die zich bezighoudt met de geschiedenis van de ex-Sovjetunie

Medebeheer, betogen en bezetten

Sociale Raad (Sora) heeft een rijke geschiedenis. Daarom is het een zeer goede zaak dat nu de eerste stappen zijn gezet naar een mogelijke heropstanding (zie voorpagina). Het verlies van Sora zou immers te zwaar wegen op de Leuvense studentenbeweging en moet daarom absoluut vermeden worden.

In de jaren vijftig werd de universitaire gemeenschap door de stijgende studenten-aantallen gekonfronteerd met de problematiek van de democratisering van het onderwijs. Dit zette een aantal professoren en studenten aan om gezamenlijk initiatieven te nemen die men grotendeels als hulpverlening zou kunnen definiëren.

Door de wet van 1960, die de betoelaging van universiteiten door de overheid regelde, was er nood aan een soort beheerraad om de gelden binnen de unief te verdelen. Deze raad is de voorloper van de huidige Raad van Studentenvoorzieningen (RvS). Professoren en studenten waren evenredig vertegenwoordigd. De wet betekende ook een keerpunt in de mentaliteit van de studentenbeweging: de tijd van het syndikalisme was aangebroken.

Er was nu wel een orgaan om de gelden te verdelen, maar dit volstond niet als coördinerend orgaan. Daarom werd Sociale Raad opgericht. Die wou tevens sociale initiatieven een zekere continuïteit meegeven door ze minder afhankelijk te maken van individuele studenten. Sora heeft steeds de sociale en financiële drempels die de toegang tot het onderwijs beperken, willen wegwerken. Wel werden eisen in een overlegsfase uitgesproken zodat het conflicten aanvankelijk beperkt bleven. Toch zag men binnen Sora die tipische vermenging van syndikalisme en Vlaams bewustzijn ontstaan wat in 1964 resulteerde in een eerste betoging met dit dubbel eisenpakket.

ZESTIG

Een tweede konflikt dat in die jaren de kop opstak was met het KVHV (Katholiek Vlaams Hoogstudentenverbond). Dat wilde inspraak in de verkiezing van de vrijgestelde van Sora via het overkoepelend Leuven Studentenkorp (LSK) waarin beiden vertegenwoordigd waren. De dieperliggende reden was dat het KVHV stilaan haar positie van representatieve studentenbeweging aan het verliezen was en dit maar moeilijk kon verkroppen. Het Fakultetenkonvent was de rijzende ster die als overkoepeling van de steeds beter georganiseerde kringen fungeerde. Mede hierom nam Sora de beslissing om ook binnen haar eigen werking de beslissingsmacht aan de kringen over te dragen.

Een punt waar Sora in haar beginjaren ten volle aktie voor voerde was huisvesting. Vele eisen werden ingewilligd zoals de renovatie van het Groot Begijnhof, de bouw van de

Sora heeft steeds de sociale en financiële drempels die de toegang tot het onderwijs beperken, willen wegwerken

studentenwijk Arenberg en van Camilo Torres. Deze laatste was bron van vele konflikten die Sora er uiteindelijk toe zouden brengen een strategie te kiezen. Het begon al met de naam. Eigenlijk had Sora de studentenwijk het liefst Che Guevara genoemd, maar men besefte dat dit niet haalbaar was. Daarom werd de kaart

Camilo Torres getrokken, net zo revolutionair, maar minder bekend en dus minder kans op een academisch veto. Bovendien kon men de universiteit overtuigen met het feit dat hij priester was en in Leuven had gestudeerd. Eens de beslissing was genomen verspreidde Sora echter pamfletten waar Camilo voorgesteld werd als de priester-revolutionair die een gewapende strijd voerde voor boeren en arbeiders, kortom een lichtend voorbeeld voor de studentenbeweging.

ZEVENTIG

Erger werd het nog toen men in samenwerking met de toenmalige directeur van de studentenwijk erin geslaagd was meisjes in te schrijven als bewoners hoewel de meisjesvleugel nog niet klaar was. Dit

leidde tot een bevoegdheidskonflikt met de academische overheid met als uiteindelijk gevolg dat de sociale sektor onder rechtstreeks beheer van de universiteit kwam wat al snel zijn nadelen bewees. In 1971 slaagde Sora er echter in om de meer autonome RvS (Raad voor Studentenvoorzieningen) op te richten, maar kwam tegelijk tot het besef dat niet al haar wensen via het medebeheer waren te realiseren. Studentenvertegenwoordiging was dus noodzakelijk, maar onvoldoende. In de jaren zeventig zal Sora dan ook de spil worden van een reeks aktiekomitees zoals tegen de verstrengde asielpcedure, het Pinochet-bewind en de legerhervorming.

Zo kreeg Sora echter een zekere politieke kleur mee. Vooral omdat de komitees mede bemand werden door vrije verenigingen die toen vooral links georiënteerd waren zoals de Revolutionaire Arbeidersliga en de Marxistisch-Leninistische Beweging. Daarom werd er een neutraal orgaan opgericht onafhankelijk van Sora om deze akties te coördineren.

Nochtans ziet men dat in de werking van Sora reeds vanaf het midden van de jaren zeventig een conservatief aspekt opduikt. Door de eerste besparingen staan steeds meer akties immers in het teken van het behouden van wat reeds verworven is. Bovendien sloopte de inspraak en het medebeheer meer en meer tijd op zodat de tijd voor andere activiteiten steeds beperkter werd. Een proces dat

trouwens nog steeds niet gestopt is. Tot midden jaren tachtig blijft het aktiegerichte echter prominent aanwezig binnen Sora.

TACHTIG

Dit blijkt een voorlopig laatste maal met de Sint-Annabesparingen van 1986. Voor studenten betekende dit hogere inschrijvingsgelden, lagere beurzen, beperking van de sociale voorzieningen en een numerus clausus. Dit alles moest dertien miljard opleveren. In Leuven kwam er omwille van de ernst van de situatie een hereniging van de kringen onder de naam Loko. Na maanden van massale betogingen, stakingen en akties was dit zowat het enige positieve resultaat want hernieuwde plannen spraken van tweeëntwintig miljard besparingen. Hoewel de meest succesvolle

sussen.

Ondanks de ontgoocheling bleef Sora ook na deze jaren aktief. Toch haalt het overgrote deel van de activiteiten de pers niet meer. De professionalisering speelt hierin een grote rol. Steeds meer werken Soramedewerkers zich volledig in bepaalde dossiers in om zo het maximale rendement uit het medebeheer te halen. Naast het feit dat dit vrij veel tijd vraagt, zijn de realisaties dikwijls zo technisch dat de doorsneestudent er eerder de schouders voor ophaalt.

HEDEN

Het gebrek aan interesse van de doorsneestudent had als gevolg dat de Leuvense studentenkringen langzaam hun interesse in Sora verloren. Steeds meer medebeheersfuncties binnen Sora kwamen in handen van meer radicale vrijwilligers in plaats van kringvertegenwoordigers. Vorig jaar kwam het dan uiteindelijk tot een botsing tussen de vrijwilligers en de kringen. Enkele medebeheerders werden door de Algemene Vergadering (AV) van Sora uit hun functie ontzet. Een paar dagen hierna namen alle medebeheerders van Sora ontslag uit hun functie uit protest tegen de gang van zaken. Sora lag lam.

Enkele weken later werden alle plooiën weer gladgestreken maar dit academiejaar is het overduidelijk dat de zogenaamde 'Soracrisis' veel wonden heeft geslagen. Het aantal Soramedewerkers en kringvertegenwoordigers is tot nu toe historisch laag te noemen, net zoals de sfeer tussen die medewerkers. Een pragmatische oplossing drong zich al een aantal maanden op. Deze oplossing is nu gevonden en verdient ook de steun van iedereen die met Sora begaan is. Het terrein dat Sora nu prijsgeeft door een aantal functies te laten vallen kan gemakkelijk opnieuw ingenomen worden. De huidige Soramedewerkers en de aanwezige kringvertegenwoordigers hebben er duidelijk weer zin in en willen Sora weer op de kaart zetten van het Leuvense studentenlandschap.

Kristof D'Exelle

Foto: archief

Zie ook *Veto* jaargang 26, nummer 5: *Sociale Raad wordt vijftigertig*

Onderwijs-nieuws

De eerste algemene **semestereksamens** aan de KU Leuven verliepen niet helemaal vlekkeloos. Dat is alvast een voorlopige konklusie die studentenvertegenwoordigers vorige vrijdag konden maken. Een snelle rondvraag op Kringraad, de onderwijsgeleding van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (Loko), leverde een waslijst op van meer dan twintig praktische moeilijkheden, alsook meer fundamentele problemen. Een terugkerende opmerking betrof het evenwicht tussen de voorbereidingstijd — twee weken kerstvakantie en twee blok — en de examenperiode van twee weken. Kringraad wil nu een ruimere bevraging organiseren bij de betrokkenen om zo een volledig beeld te krijgen. De studenten, die zich nooit principieel tegenstander van semeks hebben verklaard maar wel steeds hebben aangedrongen op een doordachte invoering, hopen dat er rekening zal gehouden worden met hun opmerkingen door de universiteit en de afzonderlijke fakulteiten.

De klausule over de **taalregeling in het hoger onderwijs** in het voorontwerp

van structuurdecreet wordt wellicht herschreven. Dit liet minister van Onderwijs Marleen Vanderpoorten (VLD) vorige woensdag uitschijnen op een gespreksavond van de Socialistische Studentenbeweging (SSB). Het oorspronkelijke voorstel spiegelde een versoepeling voor die de deur zou openzetten voor het Engels als onderwijstaal in universiteiten en hogescholen. De laatste weken ontstond er politieke druk vanuit de meerderheidspartijen Spirit en N-VA om niet te raken aan de huidige bescherming van het Nederlands. Ook CD&V, onontbeerlijk voor de tweederde meerderheid die het decreet nodig heeft, verklaarde reeds nooit te zullen instemmen met een uitbreiding van de anderstaligheid. De nieuwe tekst zal wellicht opnieuw aansluiten bij de huidige regelgeving. Uit de gespreksavond met Vanderpoorten bleek verder dat de toekomst van de Katholieke Universiteit Brussel een groot politiek probleem kan worden, gezien deze wil aansluiten bij de KU Leuven, terwijl een aantal regeringspartijen aandringen op een Brusselse 'konfederatie' met de VUB. (tl)

ALBATROS DRAAIT NOG STEEDS OP 78 TOEREN

GETUIGENISSEN

JoostH: "Ik ben nog nooit zo goed zat geweest als in den Albatros. Het bier is er echt aan te raden."

PaulJ: "De kussen die ik daar gezien heb zijn heter dan die in Salou. Zoveel prachtige vrouwen heb ik nergens anders gezien."

GoedeleL: "Den Albatros is beter dan SEX."

TineP: "Ik heb in den Albatros mijn lief gevonden. Allé, al mijn lieven."

LouisT: "Eén van de vele prachtige zalen die Leuven rijk is. Allemaal dankzij mijn beleid."

DieterS: "Ik geef er regelmatig fuiven. Weet je waarom? Het is de beste manier om mijn pree van thuis aan te spekken. En de tofste."

JohannesP: "Salich Kerstfest en een Kélučkich Albatros."

PeterH: "Er gaat niets boven de Albatros om je *ass* eens goed te *shaken*."

SteveMillerB: "I'm gonna fly like an eagle."

GodfriedD: "Ik ga toch veel liever naar de cinema, hoor."

WalterC: "Ik ben nu 33 jaar en er is maar één plaats waar ik dat vergeet: Albatros."

LieveS: "Mij maakt het eigenlijk niet veel uit waar ik 's avonds eens kan ontspannen, maar om één of andere reden zit ik toch vaak in de Albatros."

GoddV: "En dan zijn er nog mensen die twijfelen aan het bestaan van God."

RobV: "Als ik de Albatros vroeger had ontdekt, dan zou ik hoegenaamd geen probleem gehad hebben met die 72 uur."

Enige gelijkenis of overeenkomst met bestaande of andere personen is natuurlijk volledig toevallig en zonder enige bijbedoeling. Zolang u ook maar naar de Albatros komt.

PRIJZEN

De laagste
van Leuven!

The Legend Continues

Voor alle fuiven kan je bij de Albatros terecht.

INFORMATIE EN RESERVATIES

LOKO, 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven

016/32.37.89 (elke werkdag 14-18u)

fax: 016/22.01.03 GSM: 0497/27.41.14

loko@loko.student.kuleuven.ac.be

Boek nu je postexamenfuif!
Er zijn nog maar enkele
dagen vrij, dus wees er snel bij!

Tussen Parijs en Leuven

De Economische Hogeschool Sint-Aloysius (Ehsal) is een bekende naam in de bedrijfs-wereld. Door een fusie met twee andere Brusselse hogescholen wil de Ehsal haar marktpositie nog versterken. Ook de toetreding tot de bestuurlijke associatie van de KU Leuven kadert in dit streven.

Zo'n drieduizend studenten telt de Ehsal, een hogeschool die gelegen is in het hartje van de Brusselse binnenstad. Ontstaan als een instelling voor avondonderwijs, is de Ehsal de laatste decennia uitgegroeid tot een hogeschool met internationale faam. Als enige Vlaamse hogeschool verzorgt de Ehsal bijvoorbeeld een opleiding Handelsingenieur op hogeschoolniveau. De Ehsal tekent voor een sterk businessgerichte vorming in de toegepaste economische

wetenschappen. Het praktijkgerichte curriculum impliceert een nauwe samenwerking tussen hogeschool, overheid, bedrijfsleven en non-profitsector. Door de klemtoon te leggen op meertalige communicatie wil de Ehsal haar studenten een internationale visie bijbrengen.

In 1996 verkreeg de Ehsal als eerste Belgische hogeschool het ISO 9001-certificaat, een belangrijk kwaliteitslabel. Met deze erkenning behoort Ehsal tot de toonaangevende Europese onderwijsinstellingen die bewust streven naar een doorgedreven didactische kwaliteit en een optimale dienstverlening aan de studenten. Aan het begin van de eenentwintigste eeuw kijkt de hogeschool dan ook vol vertrouwen naar de toekomst. Hoog op de agenda staat een fusie met de Iris-hogeschool en de Katholieke Hogeschool Brussel. De zaak is nog niet helemaal in kannen en kruiken, maar als alles goed gaat, spreekt men volgend jaar wellicht van de Europese Hogeschool Brussel.

PARIJS

Ook nu al is er een verregaande vorm van samenwerking tussen de verschillende Brusselse instellingen van hoger onderwijs. Dit komt vooral tot uiting in het 'Quartier Latin'-project, een nieuwe studentenwijk tegenover de Beurs, die ook voor een grotere culturele dynamiek zou moeten zorgen. Al te vaak leeft het vooroordeel dat Brussel een grauwe, onveilige stad is, en zeker niet geschikt is om op kot te gaan. 'Quartier Latin', dat is opgestart naar het Parijse voorbeeld, wil het tegendeel bewijzen. Zo'n tweehonderd studenten kunnen momenteel terecht in kwalitatieve studentenkamers. Op termijn wil men een duizendtal kamers kunnen aanbieden.

De studentenraad van de Ehsal heeft een vertegenwoordiger in de vzw Quartier

Latin. Steven Lagae, voorzitter van de studentenraad: "Het relatieve aandeel kotstudenten in Brussel is de laatste jaren sterk aan het stijgen, wat gedeeltelijk zeker te maken heeft met het Quartier-Latin-project. Daarnaast zijn er ook nog heel wat Ehsal-studenten die in Leuven of Gent op kot zitten."

De studentenraad, die rechtstreeks wordt verkozen door alle Ehsal-studenten, buigt zich over alles wat hen rechtstreeks of onrechtstreeks aanbelangt. Steven: "De kwaliteit van de opleidingen wordt nauwlettend in de gaten gehouden, zeker nu in het kader van het Bologna-proces. Daarnaast hebben we ook oog voor de kleinere problemen van de studenten. Dat kan bijvoorbeeld gaan over de thesisregeling of over fietsenstallingen. Voor echt belangrijke zaken organiseren we ook wel eens een referendum bij alle studenten. Bij het referendum over de overdrachtsregeling bijvoorbeeld lag de opkomst vrij hoog. We hebben een eigen website, hangen onze verslagen aan de valven en we mogen ook steeds artikels leveren voor het infoblad van de Ehsal."

UITSTRALING

Studenten kunnen natuurlijk niet zonder brood en spelen. Ook van deze geneugten blijft de Ehsal-student niet verstoken. Een echt studentenrestaurant is er evenwel niet, maar door een samenwerkingsverband met de Vlaamse Gemeenschap, kunnen Ehsal-studenten tegen een verminderd tarief eten in een restaurant dat eigenlijk voor ambtenaren is bedoeld. Wat nachtleven betreft, biedt Brussel uiteraard een grote waaier aan mogelijkheden. Ook de studenten doen hierbij hun duits in het zakje. De grootste studentenclub, Aloisiana, heeft iedere maandag clubavond en op woensdag is er dikwijls een fuif. Zelfs Ehsal-studenten die in Leuven op kot zitten, hebben zich verzameld in een eigen club, Mercator, eigenlijk een onderdeel van Aloisiana. Ook de internationale

studentenvereniging Aiesec is goed vertegenwoordigd aan de Ehsal; zij organiseren onder andere congressen, bedrijfsbezoeken en managementtrainingen.

Voor de toetreding tot een associatie is er niet echt veel discussie geweest in de Ehsal. Steven: "De KU Leuven is bekender dan de Vrije Universiteit Brussel (VUB) en heeft ook op Europees vlak meer uitstraling. Daarenboven rekruteren ze — net als wij — in heel Vlaanderen en speelt de kwaliteit van de opleidingen er een grote rol. Op de Algemene Raad van de Ehsal heeft minister van Brusselse Aangelegenheden Anciaux ons wel proberen te overtuigen om toch met de VUB in zee te gaan, maar dat wilde men niet. De huidige

samenwerking met de Brusselse universiteiten blijft wel bestaan."

Tijl Vereenooghe

<http://www.ehsal.be/>

<http://student.ehsal.be/studentenraad/>

[Quartier Latin: http://www.qlb.irisnet.be/](http://www.qlb.irisnet.be/)

De Leuvense associatie

Om tot een transparant Vlaams onderwijs in een Europese context te komen, wordt het Vlaamse versnipperde hoger onderwijs beter op elkaar afgestemd. Daarom spoorde de Vlaamse regering de universiteiten en hogescholen aan om nauwer samen te werken in het kader van een associatie.

De centra van deze associaties zijn de Vlaamse universiteiten. De KU Leuven slaagde erin om de meeste hogescholen aan zich te binden, elf in totaal. Reden genoeg voor Veto om eens op bezoek te gaan bij de studentenkoepels van deze hogescholen, de sfeer aldaar op te snuiven en ervaringen uit te wisselen.

Vorige week belichtten we reeds de Katholieke Hogeschool Meechelen, deze week is het de beurt aan de Economische Hogeschool Sint-Aloysius.

KU LEUVEN REGELT OPENBAARHEID VAN EKSAMENS

Neem je lief eens mee naar een examen

Studenten hebben vanaf nu officieel het recht om hun examens door een waarnemer te laten bijwonen. Dat is het gevolg van een wijziging van het examenreglement dat op de laatste Akademische Raad werd goedgekeurd.

Het universiteitsdecreet, dat al dateert uit 1991, stelt dat het universiteitsbestuur een examenreglement moet opstellen, waarin een aantal zaken vastgesteld moeten worden. Het gaat hier bijvoorbeeld om het vastleggen van de examenvorm, de periodes waarin examens mogen worden afgenomen, de samenstelling van de examencommissies. Daarenboven dient volgens het decreet ook "een procedure ter waarborging van de openbaarheid van zowel de mondelinge als schriftelijke examens" opgenomen te worden.

Hoewel het decreet dus al meer dan tien jaar oud is, had de KU Leuven het steeds nagelaten om een artikel over de openbaarheid van examens in haar examenreglement op te nemen. De andere Vlaamse universiteiten hadden wel enkele bepalingen in verband met de openbaarheid van examens geëxpliciteerd. Op vraag van de studentenvertegenwoordigers op de Akademische Raad werd dit hiaat uiteindelijk toch opgevuld en voldoet de KU Leuven dus aan de dekreterale verplichtingen.

BLOEDVERWANT

In het examenreglement van de KU Leuven was al vermeld dat examens enkel kunnen plaatsvinden in lokalen van de universiteit en dat er na de examens een mogelijkheid moet zijn tot nabespreking. Een bijkomend artikel in het examenreglement stelt nu dat examens openbaar zijn en dat een student die dit wenst, een waarnemer het mondelinge examen kan laten bijwonen. Uiteraard kan niet om het even wie deze rol van waarnemer op zich nemen. Een jaargenoot van de student in kwestie is uit den boze, en ook wie tijdens hetzelfde

akademiejaar nog door de betrokken examinator moet worden ondervraagd, kan niet als waarnemer optreden. Evenmin mag een student een bloedverwant op zijn of haar examens uitnodigen.

Een student die van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken, dient ten laatste zeven dagen voor het examen de voorzitter van de examencommissie en de ombudsman te verwittigen. Wie als waarnemer bij een examen optreedt, mag enkel schriftelijke notities nemen. Ook een prof kan een waarnemer vragen tijdens een examen; dit moet dan een ander lid van het academisch personeel zijn.

PROKLAMATIE

Het bijkomend artikel in het examenreglement regelt verder ook in meer detail het inzage-recht bij schriftelijke examens, iets wat ook vroeger al mogelijk was. Wie zijn of haar examenkopij wil inzien, moet daartoe uiterlijk tien dagen na de proklamatie een verzoek indienen. Ook in dit geval mag een student zich laten bijstaan door een persoon naar keuze, voor zover dat geen jaargenoot is of iemand die dat jaar ook nog bij die prof examens moet afleggen.

Een tweede wijziging in het examenreglement heeft te maken met sancties bij onregelmatigheden. Totnogtoe was het mogelijk dat een examencommissie besliste om overdrachten uit voorgaande jaren werden teniet gedaan. Grondiger juridisch nazicht, zeker in het licht van de onvoorwaardelijke overdracht vanaf twaalf op twintig, leerde echter dat zo iets niet kan. Een overdracht uit een voorgaand jaar kan vanaf nu dus niet meer worden geschrapt bij wijze van sanctie.

Tijl Vereenooghe

Beide nieuwigheden treden onmiddellijk in werking. Het volledige examenreglement van de KU Leuven is na te lezen op <http://www.kuleuven.ac.be/kuleuven/reglement/onderw3b.htm>

In de val

Anstaande woensdag vindt er op kampus Gasthuisberg een infobeurs en symposium plaats. 'Ontwikkelingshulp Geneesheren en Apotekers-Alumni Leuven' in samenwerking met Medica's werkgroep 'derde wereld' werken die dag rond het thema 'Medische Ontwikkelingshulp'.

Om 14u start in de inkomsthal van Onderzoek en Navorsing de infobeurs. Een dertiental verenigingen, vooral niet-gouvernementele organisaties (ngo's), werkzaam in de sektor voor medische ontwikkelingshulp krijgen er een standje. De meest bekende zijn het Instituut voor Tropische Geneeskunde, het Rode Kruis, de Damiaanaactie, Artsen zonder Vakantie, Artsen zonder Grenzen. Deze infobeurs wordt om 16u opgevolgd door een symposium. Tijdens een rondetafelgesprek komen verschillende sprekers actief in de medische ontwikkelingshulp er hun project voorstellen.

BASISGENEESMIDDELEN

's Avonds om 20u gaat er een vergadering door voor alle geïnteresseerden die willen meewerken met de tentoonstelling 'In de val' die kadert in een campagne van Artsen zonder Grenzen (AzG). Deze vergadering, georganiseerd door de werkgroep 'derde wereld' van Medica, loopt in samenwerking met Antenne Leuven van AzG.

AzG startte in 1999 'De campagne voor de toegang tot basisgeneesmiddelen' of 'Campaign to essential medicines'. Hierbij wil AzG de onrechtvaardige situatie aan de kaak stellen waarbij een derde van de wereldbevolking de toegang tot basisgenees-

middelen wordt ontzegd.

Deze campagne dringt aan op een verlaging van de prijzen van bestaande geneesmiddelen in arme landen, op een hervatting van de produktie van bepaalde medicijnen, op meer *research en development* voor verwaarloosde ziekten en op het weg-nemen van bijkomende hinderpalen voor een beter toegang tot de medische zorg.

Een op de vijf Zuid-Afrikanen is besmet met het hiv-virus. In 1997 dienden negenendertig farmaceutische bedrijven klacht in tegen de wet van de Zuid-Afrikaanse regering tot het vervallen van de patentrechten op aids-remmers. Onder immense internationale druk trokken de farmaceutische bedrijven hun klacht in.

Ook het onderzoek naar tropische

ziekten is praktisch nihil. De laatste vijftientig jaar ontwikkelde men 1393 nieuwe chemische samenstellingen, amper elf dienen voor de behandeling van tropische ziekten. Het onderzoek stagneert eveneens omdat hoofdzakelijk openbare instellingen hiernaar onderzoek uitvoeren. De mondiale omzet van de geneesmiddelenmarkt behoort tot de meest winstgevendende. Afrika is als continent verantwoordelijk voor slechts één procent van de totale afzet. Farmaceutische bedrijven zullen het dus nauwelijks voelen aan hun winst wanneer ze basisgeneesmiddelen goedkoper aanbieden.

FLY TRAPS

Leishmaniasis, malaria, slaapziekte, aids en tuberculose behoren tot de 'verwaarloosbare' ziekten. Leishmaniasis is een inheemse ziekte in achtentachtig landen, geschat wordt dat twaalf miljoen mensen met de ziekte besmet zijn. De ziekte wordt overgedragen door de zandvlieg en manifesteert zich bij mensen met koortsaanvallen, gewichtsverlies, opgezwollen lever en milt en de vernietiging van slijmvliezen in neus, mond en keel. Slaapziekte wordt veroorzaakt door een besmette beet van de tseetseevlieg. In de eerste stadia van de ziekte vertonen de mensen koorts, algemene zwakte, hoofdpijn en jeuk. In een later stadium van de slaapziekte dringt de parasiet binnen in het centrale zenuwstelsel, de patiënt lijdt aan slaapstoornissen, geestelijke verwarring met uiteindelijk de dood tot gevolg.

Er wordt onvoldoende nieuw onderzoek verricht naar de ziekten en de medi-

cijnen van deze 'verwaarloosde ziekten'. Eveneens is er een gebrek aan politieke en economische stimuli voor het zoeken naar oplossingen omdat de *konsumenten* van de geneesmiddelen overwegend arm zijn. Ook aids maakt deel uit van deze campagne omdat voor deze aandoening nog steeds geen behandeling beschikbaar is die voor de dertewereldlanden echt betaalbaar is.

AzG bouwde voor deze campagne een expositie en wil de verschillende hinderpalen in verband met de toegang tot de basisgeneesmiddelen belichten. Ze stond op de top van de G8 in Genua en reist momenteel de wereld rond. Van 12 tot 16 maart komt de tentoonstelling naar Leuven. Deze interactieve kreeg de veelzeggende naam 'In de val'. De naam van deze tentoonstelling verwijst naar de *fly-traps* die in Afrika worden gebruikt om de tseetseevlieg te vangen.

Kris Malefason

foto: archief

Meer informatie over de campagne van AzG vindt u op <http://www.accessmed-msf.org>, <http://www.azg.be/nl> en om mee te helpen met de tentoonstelling kan u mailen naar Koen.VandenDriessche@student.kuleuven.ac.be. Infobeurs en symposium, Kampus Gasthuisberg - Onderwijs en Navorsing: auditorium GA3 en inkomhal, woensdag 20 februari om 16u. Alle geïnteresseerden zijn welkom. De vergadering voor de tentoonstelling 'In de val' vangt aan om 20u in auditorium Pentalfa.

INTERNATIONAL DAY

Zaterdag, 23 februari 2002

Een hele dag internationale activiteiten!
IEDEREEN WELKOM!!!

- 9u: Tentoonstelling en informatiebeurs in de Jubileumzaal
- 10.30-12u: Virtueel debat met universiteiten uit alle werelddelen in de Promotiezaal
- 12u: Receptie in de Museumzaal
- 13u: Internationaal buffet in Alma 2
- 14-17u: Internationaal festival en sportactiviteiten in het Sportcentrum
- 17.30u: Lieder en bezinning over vrede en solidariteit in de Pieter De Somer-aula
- 19.30u: Toneelstuk "Meer is altijd beter" in de Pieter De Somer-aula
- 22u: Galabal in Alma 2

De groen-rode kameraden

Wan Hecke en De Gucht zijn de beste maatjes. Waarom duiken Janssens en Geysels ook niet samen in bed? We vroegen het aan de Leuvense voorzitters van de Socialistische Studentenbeweging (SSB) en Jong Agalev Duurzame Ekologie (JADE).

Veto: Terwijl VLD en NCD bouwen aan de grote volkspartij, is het verdacht stil aan de linkerzijde van het politieke spectrum. Denken jullie ook aan het vormen van nieuwe partijen?

Maarten Schurmans (voorzitter SSB-Leuven): «In het zoeken naar verbanden kijkt de sp.a vooral naar Agalev, de linkervleugel van CD&V en andere organisaties zoals vakbonden. Agalev staat daarentegen sterk op haar identiteit aangezien ze haar kiezerspubliek wil behouden of uitbreiden. Als de nieuwe volkspartij echter een rechtse strekking zou krijgen, lijkt het me logische dat er een groter tegengewicht wordt gevormd.»

SAMENWERKING

Stefan Rummens (politek sekretaris JADE-Leuven): «Wij staan skeptischer tegenover linkse frontvorming en dit om een drietal redenen. Vooreerst is ons electoraat te verschillend. De twee groepen zomaar samenvoegen, werkt niet. Ten tweede is onze partijcultuur wegens de historische achtergrond, niet compatibel: sp.a is nog meer een traditionele partij, Agalev eerder een beweging. En uiteraard is er een groot inhoudelijk verschil. Wij stellen groene thema's zoals ecologische duurzaamheid voorop.»

Veto: Bij de vorige verkiezingen lagen sp.a en Agalev slechts enkele procenten van elkaar. Is samengaan echt geen optie?

Stefan: «Laten we eerst samenwerken op basis van inhoudelijke standpunten. In het

dossier van het migrantenstemrecht bijvoorbeeld trekken we aan hetzelfde zeel. Ook lokale afdelingen kunnen samen initiatieven ontplooiën. Op het hoogste nivo tot een structurele samenwerking komen, zie ik echter niet snel gebeuren.»

Maarten: «Agalev en sp.a zouden wel minder elkaar als concurrenten moeten beschouwen. Soms heb ik het gevoel dat ze elkaar het licht in de ogen niet gunnen. Ik hoop dat de samenwerking zich verder op een natuurlijke manier zal ontwikkelen.»

Veto: Wat is vandaag nog het essentiële verschil tussen sp.a en Agalev?

Maarten: «Fundamenteel lijkt me vooral te zijn dat een socialistische partij uitgaat

bondgenoten?»

Stefan: «Voor die nieuwe input staan wij zeker open. Globalisering is iets waar we echt mee bezig zijn en waar we antwoorden op trachten te verzinnen. Op lokaal vlak zijn er trouwens al projecten geweest samen met de Socialistische Jonge Wacht. Het is ook mijn aanvoelen dat Agalev veel meer aandacht heeft voor globalisering en ontwikkelings-samenwerking dan de sp.a.»

Veto: Van staatssecretaris Eddy Boutmans hebben we nog niet veel gehoord.

Stefan: «Ik denk dat Boutmans een voorbeeld is van een stille werker die toch resultaten boekt. Er komt een mentaliteitswijziging: het is niet langer het rijke westen dat

het arme zuiden eens komt helpen, maar het gaat om een evenwaardige verhouding. De groenen in de regering doen dus heel goed werk, maar onze communicatie is nog niet optimaal.»

Veto: De sp.a heeft op dat vlak

schijnbaar meer ervaring: wanneer een nieuw voorrecht wordt binnengehaald, zal iedereen het geweten hebben dat dit dankzij de sp.a is. Is dit een gezonde situatie?

Maarten: «In het medialandschap van vandaag is het belangrijk om je als partij te laten opmerken. Soms moet je eens duidelijk durven stellen dat het dankzij de partij is dat een bepaalde recht nog bestaat. En ons programma houdt wel degelijk meer in dan het loutere behoud van de sociale zekerheid of volksgezondheid.»

Stefan: «Ook wij beperken ons niet tot ecologie. Soms wordt gezegd dat dit maar een probleem van een klein groepje intellectuelen, maar het gaat om het voortbestaan van onze planeet voor iedereen. Het is een boodschap van universele rechtvaardigheid en gaat dus verder dan het verdedigen van louter particuliere belangen.»

Veto: Stel dat de volkspartij rond VLD en NCD de wind in de zeilen krijgt en als een soort van Beierse CSU de lakens gaat uitdelen in Vlaanderen. Voelen jullie je dan niet bedreigd?

Maarten: «Niet noodzakelijk. Indien een volkspartij een rechtse signatuur zou krijgen, geeft dit ons de mogelijkheid om ons beter te profileren. Als men echter een centrumpositie wil innemen zal er ook aandacht moet zijn voor de eerder linkse bekommernissen. De sociale zekerheid kun je niet zomaar opzichschuiven. Wat iemand als een Johan Van Hecke dan gaat doen bij de VLD, is mij een raadsel.»

Veto: Het onderwijs kwam zeer sterk op de voorgrond de laatste weken. Ook de universiteiten en hogescholen staan voor hervormingen. Wat zijn jullie aandachtspunten in deze discussie?

Stefan: «De ideologisering vanuit de VLD

over het pluralisme in het onderwijs vond ik ongepast. Agalev wil dit debat dan ook bewust niet voeren. Voor ons staan de gelijke kansen centraal. Wat hoger onderwijs betreft bieden de Bologna-verklaring en het levenslang leren interessante opportuniteiten, maar men moet ervoor zorgen dat iedereen kan genieten van deze voordelen. Wij hebben overigens ook regelmatig overleg met Ludo Sannen, de onderwijsspecialist van Agalev in het parlement.»

AANTREKKINGSKRACHT

Veto: Heeft SSB een gelijkaardige relatie met de sp.a?

Maarten: «SSB staat onafhankelijk tegenover de sp.a. Onze ideeën sluiten wel aan bij de ideologie van die partij. Aangezien wij geen structurele samenwerking hebben, worden we ook niet systematische ondervraagd. Onze voornaamste activiteit bestaat in het organiseren van gespreksavonden met politici die we uiteraard ook altijd onze ideeën kunnen meegeven. En we menen dat het ook voor de studenten interessant is om verschillende visies te horen. Op interne vergaderingen komen we wel soms tot een standpunt.»

Stefan: «Ook JADE ziet het als een belangrijke taak om het debat te stimuleren over onderwerpen zoals globalisering of demokratiesering van het onderwijs. Wat standpuntbepaling betreft, trachten we ons in te schakelen in de nationale Jong Agalev-werking omdat zo'n kanaal interessanter is om concreet iets te realiseren.»

Maarten: «De politieke jongerenorganisaties hebben wel iets van hun aantrekkingskracht verloren en volgens mij heeft dit te maken met het vervagen van de verschillen tussen de partijen. Vroeger werd er nog echt gestreden tussen de diverse visies.»

Veto: Kan een meer militante aanpak misschien voor een grotere wervingskracht zorgen?

Stefan: «Ik denk niet dat zo'n strategie veel sukses zou hebben. Het is ook niet wenselijk omdat de student kritischer is geworden en dus niet meer vatbaar is voor allerlei slogans. Daarom kiezen we voor debatten om studenten aan te trekken.»

Veto: Opent dit alles geen perspectieven voor meer samenwerking tussen de politieke studentenorganisaties in Leuven?

Stefan: «Er bestaat een Politiek Studentenforum die als

“Als de nieuwe volkspartij rond VLD en NCD een rechtse strekking krijgt, is het logisch dat er een tegengewicht van links komt”

voornaamste resultaat een verklaring over extreem-rechts kan voorleggen. De laatste tijd ligt het echter stil, omdat toenadering maar geleidelijk aan kan groeien.»

Veto: En tegenover de studentenkoepel Loko?

Stefan: «Het is uitdrukkelijk niet onze bedoeling om Loko te gaan politiseren. Wanneer van de studenten een standpunt wordt verwacht, zal Loko dat wel doen. Dat neemt uiteraard niet weg dat wij onze stem niet laten horen in de discussies over de kotbelasting of het eredoctoraat voor prins Filip bijvoorbeeld. Jammer genoeg vielen al deze activiteiten in nogal moeilijke periodes en onze persmededelingen zijn niet echt doorgedrongen.»

**Corneel Haine
Thomas Leys**

JADE: <http://jade.agalev.net/>
SSB: [kontakt opnemen via maarten.schurmans@student.kuleuven.ac.be](mailto:maarten.schurmans@student.kuleuven.ac.be) om in te schrijven op de rondzendlijst.

(foto Gert Schuyten)

van een groeidenken, terwijl een groene partij vooral de nadruk zal leggen op duurzaamheid. In crisissituaties hebben wij echter de betere antwoorden.»

Stefan: «Duurzaamheid staat centraal bij ons, maar de antwoorden op de economische crisis van vandaag ontbreken voorlopig een beetje in het Agalev-verhaal. Toch zijn we daar nu ook mee bezig.»

RECHTVAARDIGHEID

Veto: De laatste maanden hebben we de opkomst gezien van de democratische globalisten die vaak in de linkse hoek worden gezet. Zijn dit nieuwe

Debatkalender

De Socialistische Studentenbeweging (SSB) organiseert iedere woensdagavond om 20u een gespreksavond met bekende politici. Plaats van afspraak is het zaaltje boven kafee Den Artiest in de Vanderkelenstraat (zijstraat Ladeuzeplein). Op 20 februari komt voormalig vice-premier Herman Van Rompuy (CD&V) langs. Hoe vergaat het leven in de oppositie? Vlaams Volksvertegenwoordiger Margriet Hermans (Spirit) zal op 27 februari uitgebreid spreken over haar engagement. Daarna volgt een handtekeningsessie. Op 6 maart komt Johan Sauwens (CD&V) spreken. Bij deze kunnen we Sauwens geruststellen dat er bij de SSB niet aan fanatieke Stalin-verering wordt gedaan en dat de kust dus veilig zonder *De Morgen*-journalisten. Jos Ansoms (CD&V), verkeerspecialist en lid van de Kamer, maakt op 20 maart zijn opwachting. Wedden dat hij het bij koffies houdt?

Bij JADE is men nog niet helemaal zeker van de planning tijdens het tweede semester. Groene jongens kunnen zich alvast verkneukelen voor een debat over duurzame economie. Ook de nieuwe drugsnota, stokpaardje van minister van Volksgezondheid Magda Aelvoet (Agalev), zal aandacht krijgen. Zij zal ons hopelijk kunnen vertellen of de legalisering van cannabis nog voor dit millennium is. Een verkeersveiligheid, een *hot topic* in de politiek, zal niet onbesproken blijven. Om de precieze data van deze activiteiten te krijgen, hou alvast de website van JADE in het oog (<http://jade.agalev.net/>) of stuur een mailtje naar jade@agalev.be.

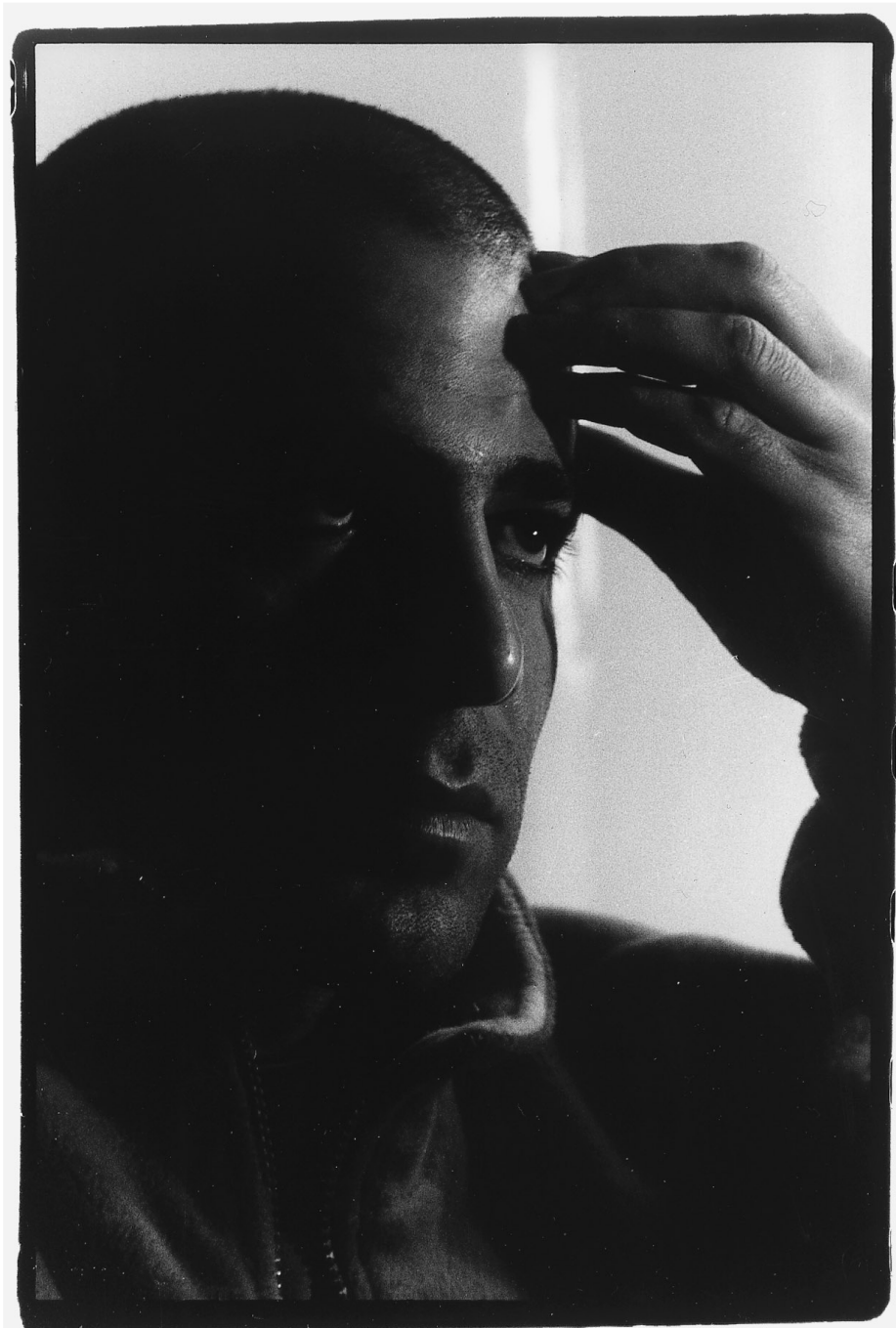
De Christen-Democratische Studenten (CDS) organiseren op dinsdag 19 februari 2002 een Europa-debat over de verklaring van Laken met Mark Eyskens (CD&V), Willy De Clercq (VLD) en Anne Van Lancker (sp.a) in Aula Gaston Eyskens om 20u.

Op diezelfde avond debatteren Karel De Gucht (VLD) en Eric Van Rompuy (CD&V) tegen elkaar om 20u in de Grote Aula van het MTC. Moderator is Ivan De Vadder. Dit is een organisatie van het Liberaal Vlaams Studentenverbond (LSV).

Maandag 25 februari 2002 komt premier Guy Verhofstadt naar Leuven voor een Blauwe Maandag van het LSV. Afspraak in de Grote Aula van het MTC om 20u. Yves Desmet modereert.

(tv)

“Waarom worden wij beschouwd als terroristen?”

De voorzitter van de Leuvense vzw CC Mesopotamië, Awdila Akay, is sinds donderdag 7 februari in hungerstaking. Hiermee wil hij vreedzaam protesteren tegen de diskriminatie waar de Koerden volgens hem ook in de studentenstad aan onderhevig zijn. Veto zocht hem woensdag op.

We bezoeken hem op zijn kot, tevens zetel van de vzw. We kunnen niet missen, een grote Koerdische vlag — voor de niet-geïnitieerden: de vlag bestaat uit drie horizontale strepen, van boven naar onder: rood, wit en groen en op de witte streep staat een gouden zon. De zon moet symbool staan voor de hoop op vrijheid die elke Koerd koestert. Akay, trouwens oud-student Geschiedenis van het Oude en Nabije Oosten aan onze Alma Mater, lijkt vermoeid en vermagerd. Hij legt ons traag, maar toch vurig uit waarom hij zijn hungerstaking gestart is.

BRUG

“Met de vzw Mesopotamië willen we een brug slaan tussen de Koerdische gemeenschap en de rest van de Leuvense maatschappij. Dit doen we al een drietal jaar door het organiseren van debatavonden, info-avonden en andere multiculturele activiteiten. Het is de bedoeling dat de eigen Koerdische identiteit wordt versterkt,” zo zegt de jonge voorzitter, “maar ook dat de integratie in de Belgische maatschappij makkelijker gaat zodat Koerdische kinderen verder kunnen studeren aan de universiteit of aan een hogeschool. Voor die kinderen verzorgen we ook naschoolse activiteiten zoals danslessen of sinterklaasfeestjes. Het is van essentieel belang dat, als ze hier willen blijven, ze zich integreren, dit wel zonder hun identiteit te vergeten.”

Volgens Akay loopt deze integratie echter niet altijd van een leien dakje. “Nog steeds wordt de Koerdische cultuur in de ogen van de veiligheidsdiensten geassocieerd met terrorisme en illegale politieke activiteiten. Ook de vzw Mesopotamië ondervindt daar hinder van. Koerdische gezinnen worden voor ons ‘gewaarschuwd’. Ze krijgen van de BOB te horen dat ze zich best niet inlaten met politieke en culturele activiteiten. Ik vraag me af waarom de zaken steeds tegen ons gekeerd worden. Zonder enig bewijs worden we gediskrimineerd. De Koerden vechten al eeuwen voor hun rechten en voor vrede. Waarom zijn wij voor de Leuvense autoriteiten terroristen?” Said El Khadraoui (sp.a), schepen van Integratie, nuanceert, maar ontkent de aantijgingen toch niet met klem: “De politie viseert hen zeker niet, maar het is wel een publiek geheim dat de Koerdische zaak gevolgd wordt.”

TURKIJE

Het is een feit dat de Koerden ook in België gevolgd worden. Zeker na de aanslagen van 11 september is Europa op zijn hoede voor terreurbewegingen. Kandidaat-lidstaat Turkije oefent vaak druk uit op de Europese landen om niet met ‘terroristen’ samen te werken. Ondanks de brede betekenis die de Turken aan het woord ‘terrorist’ geven, doen verschillende Europese landen toegevingen. Dat bevestigt ook Bert Cornillie, assistent Spaanse Taalkunde en een van de samenstellers van het pas verschenen *De Koerden tussen Europa en Turkije*. (zie kader): “Turkije eksporteert haar strategie om de Koerdische taal en identiteit te likwidieren. Zo viel de rijkswacht in 1996 de Med-TV lokalen in Denderleeuw binnen op zoek naar wapens en ander illegaal materiaal. Ze vonden niets en gebruikten later het argument dat ze ‘uitzendingen ter

De Koerden: tussen Europa en Turkije

De Koerden tussen Europa en Turkije tracht op een objectieve manier de situatie weer te geven van de Koerdische gemeenschap in Turkije. In zeven artikels behandelen bijna evenveel auteurs de actuele situatie van Turks Koerdistan. Rode draad in het werk is de op Kemal Atatürk gebaseerde politiek van de republiek Turkije en de houding van de Europese Unie (EU) inzake het kandidaat-lidmaatschap van het Euraziatische land. Ondanks het feit dat het werk uitgegeven is door het Koerdisch Instituut Brussel, durft het ook een beschuldigende vinger uit te steken naar de Koerden zelf. Samenstellers zijn Bert Cornillie, assistent Spaanse Taalkunde aan de KU Leuven en Paul Vanden Bavière, ex-journalist bij *De Standaard* en Midden-Oostenspecialist.

Stuk voor stuk hanteren de schrijvers een vinnige pen die geen enkele speler spaart. De spelletjes van Europa en Turkije zijn ons welbekend. Ondanks het feit dat Europa bij de publieke opinie steeds haar bezorgdheid over de mensenrechten uitdrukt, valt het nog af te wachten of dit een belangrijk criterium voor toetreding zal blijven. Bewindslui zijn vaak omwille van economische en politieke factoren pro-Turks. Geopolitiek gezien is Turkije nu eenmaal een uitgelezen kommersiële opportuniteit en een transitland om gas en olie in te voeren vanuit het Midden-Oosten. De aarzelande houding van Europa voor Turkse toetreding heeft veel eer te maken met religieuze — de bevolking is islamitisch — en demografische — met zijn vijftien miljoen inwoners zou het het grootste land na Duitsland zijn — dan met humanitaire factoren.

Ook Turkije zelf wordt op de korrel genomen. Bert Cornillie analyseert het Nationale Actieprogramma (NAP) van Turkije dat in 2001 een antwoord formuleerde op de drie criteria van Kopenhagen die de EU in 1993 voorstelde. Hierin staat vastgesteld dat om te mogen toetreden, kandidaat-lidstaten moeten voldoen aan een aantal politieke, economische en kommunautaire vereisten. Volgens Cornillie blijkt uit het NAP dat niet één van die criteria vervuld is. Ondanks deze tekortkomingen, heeft de EU Turkije in 1999 toch officieel tot kandidaat-lidstaat benoemd. Turkije wordt in het boek

echter niet alleen op politieke punten aangepakt, het schrijvende verhaal van Carla van Os over de Koerdische ont-heemden en van Ludo De Brabander over de mensenrechtenschendingen laten niets aan de verbeelding over.

Wat onverwacht misschien wordt aangetoond dat ook de Koerden niet vrij zijn van zonde. Zo bekritiseert Paul Vanden Bavière met duidelijke argumenten de eigengereide houding van PKK-leider Öcalan sinds zijn gevangenneming in 1998 en het gebrek aan democratie in de partij. Bovendien hebben de Koerden de huidige situatie deels aan zichzelf te danken. De Koerden die geografisch verdeeld zijn over Turkije, Irak, Iran en Syrië hebben elkaar meermaals bevochten, iets dat voor een deel de Koerdische toekomst gehypotekeerd heeft. Tot op de dag van vandaag speelt de Turkse overheid Koerdische krijgsheren tegen mekaar uit. Een laatste deelnemer aan het vuile spel blijkt ons eigen land te zijn. Zo werd volgens Derwich Ferho de internationale Koerdische conferentie in Leuven van 1998, georganiseerd door het Koerdisch Instituut Brussel, in samenwerking met het Departement Sociologie, wekenlang als een organisatie van terroristen beschouwd. Een aantal Koerdische sprekers zouden ook niet aanwezig geweest zijn doordat België — mogelijk onder druk van Turkije — hen de nodige visa niet verleende.

Het is duidelijk dat het document een aangrijpend en doordringende prent is geworden. Enige pijnpunt misschien is dat het soms te veel uitgaat van een geïnformeerd publiek. Dat is jammer, temeer omdat er vrij weinig Nederlandstalige werken omtrent deze kwestie voorhanden zijn. Ook worden verschillende punten vaak herhaald, het valt op dat iedere auteur zijn eigen projekt had en dat er in de bijdragen achteraf nog maar weinig gesnoeid is. Deze aspectuele tekortkomingen zijn echter te verwaarlozen in het licht van een genuanceerde en gediversifieerde benadering van de huidige situatie in Turks Koerdistan.

(bd)

De Koerden tussen Europa en Turkije is uitgegeven door EPO en het Koerdisch Instituut Brussel. Het telt 227 bladzijden. De prijs is 17,5 euro.

ondersteuning van terroristen’ maakten. Onder druk van Turkije is de zaak nog steeds niet afgesloten, ondanks het gebrek aan bewijs. Op persoonlijk vlak is er ook druk. Turkije geeft België lijsten met Turkse namen waaruit de Koerdische ouders moeten kiezen. Koerdische scholieren in België moeten blijvend als Turks beschouwd worden. Dat komt overeen met het Turkse verbod om in Turks Koerdistan het Koerdisch als instruktietaal te gebruiken. Europa vindt dat wel erg, maar durfde tot voor kort het probleem niet openlijk aan te kaarten. Nu de Turkse overheid mensen die petitities voor het Koerdisch in het onderwijs organiseren, oppakt, heeft Europees commissaris Verheugen ook voor onderwijs in de moedertaal gepleit. Ondertussen gaat er Europees geld naar ééntalig Turkse scholen in de Koerdische gebieden, ‘om de mensen te helpen’

Awdila Akay vindt de diskriminatie waar de Koerden ook in Leuven aan onderhevig zijn, onaanvaardbaar: “Men verwijt ons banden te onderhouden met ons thuisland, maar dat is toch normaal. Jij zou toch ook contact willen houden met je familie?” Op de vraag waarom hij precies in hon-

gerstaking is gegaan, antwoordt hij ons het volgende: “Ik ben niet om persoonlijke redenen in hungerstaking gegaan, ik ben Belg en ik heb gestudeerd. Het doel van onze vzw is de mensen helpen en niet alleen de Koerden, ik heb bijvoorbeeld ook nog als vrijwilliger les gegeven aan Marokkaanse jongeren. Ik wil jongeren helpen integreren in de Belgische maatschappij, maar overal botsen we op een muur van wantrouwen.” El Khadraoui begrijpt dat Akay opkomt voor de Koerdische zaak, maar hij weet niet wat het stadsbestuur daar concreet aan kan doen: “Het verwijt van Akay dat we hem niet steunen is onterecht. Samen met het Integratiecentrum staan we achter zijn projecten. Het Integratiecentrum heeft trouwens al veel gedaan voor de vzw Mesopotamië. Akay moet echter begrijpen dat niet alle initiatieven door Leuven kunnen gesubsidieerd worden, ook ons budget is beperkt.”

Bart Depestel

foto: Gert Schuyten

CC Mesopotamië vzw bevindt zich in de Pieter Coutereelstraat 49, 3000 Leuven. Men kan er gerust een bezoek brengen aan Awdila Akay. Telefoneren kan ook op 016/62.49.87.

Reeks: Vingerafdrukken

Verhalen uit een ver, of minder ver verleden.

Zes oudstudenten van deze universiteit, zes uitzonderlijke verhalen. Grootse avonturen aan de andere kant van de wereld, herinneringen in een klein hoekje opgeborgen. Levens die iets te vertellen hebben. Laat je op sleeptouw nemen, maar drink met mate.

BURGIE WORDT ONTWIKKELINGSHELPER

“Ja, meneer Bush, ik heb met de Taliban samengewerkt”

De eerste aflevering in onze nieuwe reeks ‘Vingerafdrukken’ is een feit en het is voorwaar een burgie die de spits afbijt. Dries Maes studeerde in 1999 af als burgerlijk ingenieur in de bouwkunde, maar besliste na één jaar werken zonniger oorden op te zoeken. Hij ging bij Artsen zonder Grenzen (AzG) solliciteren en vertrok al snel op missie, eerst naar Afghanistan, daarna naar Congo.

“Op zoek naar werk in het buitenland kwam ik al vlug met enkele ngo’s in contact. Naarmate ik meer met de ngo-wereld vertrouwd raakte, kreeg ik steeds meer zin om zelf als ngo-medewerker naar het buitenland te trekken. Het leek mij vooral een zinvolle manier om in het buitenland werkzaam te zijn. Bovendien krijg je de kans om de wereld eens vanuit een ander perspectief te zien. Mijn keuze voor AzG werd vooral door praktische overwegingen bepaald. AzG is immers een van de weinige ngo’s die steeds op korte termijn veel nieuwe medewerkers nodig heeft en die voor haar buitenlandse opdrachten ook twintigers aanwerft. Vrij snel na mijn sollicitatie bij AzG kreeg ik een positief antwoord. In de zomer van 2000 ben ik dan op missie naar Afghanistan vertrokken.”

TALIBAN

“De prekaire situatie waarin het Afghaanse volk onder het Talibanregime leefde, is het laatste half jaar natuurlijk uitgebreid in de media aan bod gekomen. Toen ik in Afghanistan verbleef, had echter bijna niemand interesse voor het land, hoewel de situatie zeker niet minder schrijnend was. De Taliban gaven werkelijk geen moer om het welzijn van de bevolking, ze waren volledig geobsedeerd door de macht. Het enige waar ze zich zorgen om maakten, was de strikte naleving van hun religieuze voorschriften. Toch liet de bevolking niet alles lijdzaam over zich heen gaan, de mensen voerden op hun eigen manier en in stilte verzet. Wanneer we met het AzG-team op tocht gingen, stopten we wel eens in het midden van de woestijn en draaiden de volumeknop van de autoradio op maximum. Voor onze Afghaanse medewerkers was dat het sein om de strikte regels even naast zich neer te leggen en een danspasje te wagen, dingen waarvoor ze anders door de religieuze politie onmiddellijk opgepakt en veroordeeld zouden worden.”

TERRORISTENKAMPEN

“Wat zich de voorbije maanden in Afghanistan heeft afgespeeld, heb ik natuurlijk zoveel mogelijk gevolgd. In principe was ik niet tegen de Amerikaanse bombardementen op Afghanistan. Ik hoopte dat het inderdaad om “slimme bombardementen” zou gaan, die niet de bevolking, maar enkel de terroristenkampen van Osama bin Laden zouden treffen. Natuurlijk is de hele beeld-

vorming rond de bombardementen erg hypokriet. De Verenigde Staten (VS) hebben jarenlang niet naar Afghanistan omgekeken en werpen zich nu ineens op als redder van het Afghaanse volk. Uiteraard dienen de VS op de eerste plaats hun eigen binnenlandse belangen: het gaat hier zeker niet alleen om de “War against Terrorism”, maar ook om bijvoorbeeld oliebelangen. De VS zouden maar wat graag een pijpleiding door Afghanistan naar Pakistan trekken, om zo Russische aardolie goedkoop te kunnen exporteren.

Dat de Taliban door de bombardementen verdreven werden, is achteraf gezien mooi meegenomen. Toch vrees ik dat de toekomst er voor het Afghaanse volk niet noodzakelijk rooskleuriger uitziet. Wat het Westen vaak

gaan spelen — kan het volgens mij uiteindelijk wel goedkomen.”

HUIZENHOOG

“Over de toekomst van Kongo daarentegen, durf ik me niet uit te spreken. Ik ben namelijk niet in Kinshasa geweest, en zoals mensen wel eens zeggen, ken je Kongo niet zolang je de hoofdstad niet hebt gezien. De AzG-post lag een heel stuk ten noorden van Kinshasa, in het territorium van rebellenleider Bemba. Die rebellen zagen ons graag komen, maar wij moesten toch een beetje op onze tellen passen. AzG blijft in principe immers altijd neutraal en kiest als organisatie geen partij. In de praktijk echter kunnen wij

lingshulp. Waar ik het moeilijk mee heb, is dat mensen vaak passief worden gemaakt, wat niet zozeer een kritiek op ontwikkelingshulp an sich is, maar veeleer op de manier waarop die hulp soms wordt georganiseerd. Vooral in Afrika leidt ontwikkelingshulp nog al te vaak tot een passieve houding bij de lokale bevolking. Toch is het zo dat steeds meer ontwikkelingsorganisaties de plaatselijke bevolking willen leren zelfstandig te zijn en hun lot in eigen handen te nemen. Mijn grootste bezwaar omtrent ontwikkelingshulp is echter dat je als organisatie weliswaar hulp biedt, maar op die manier taken opneemt die eigenlijk door de overheid moeten worden gedaan. Je onthefte de overheid dus tot op zekere hoogte van haar verantwoordelijkheid, zodat regimes de kans krijgen van het werk van organisaties als AzG te profiteren. Tegelijkertijd ben je echter ook van die overheid afhankelijk om je werk te kunnen doen: een zekere samenwerking is met andere woorden noodzakelijk om iets te bereiken. Als ngo bevestig je dus ook het regime en houd je dit regime mee in stand. Anderzijds kan je je ook afvragen: als ngo’s de plaatselijke bevolking niet helpen of bijstaan, wie zal dat dan wel doen.”

JUNGLE

“Over de werking van AzG als organisatie ben ik over het algemeen behoorlijk tevreden. Wel is het zo dat veel afhangt van de missie waarin je terecht komt. De missie in Afghanistan liep op wieltjes, terwijl de missie in Kongo ronduit slecht was georganiseerd. Zo moest ik bijvoorbeeld, toen ik in Bassankussu zat, een felle e-mail schrijven om ocharme tien kaarsen toegestuurd te krijgen. De AzG-post lag in het midden van de jungle, we hadden kaarsen hard nodig want er was geen elektriciteit, en toch waren mijn oversten van mening dat er al te veel kaarsen werden gebruikt. De mensen die voor de coördinatie verantwoordelijk waren, hadden dus niet altijd een goed beeld van hoe het er op het terrein echt aan toeging. Bovendien heb ik tijdens mijn korte missie in Kongo van zes maanden vier *heads of mission* de revue zien passeren. Organisatorisch liep er dus heel wat mank.”

“Nu ik terug thuis ben, is het natuurlijk wel even wennen. Problemen met onze Westerse manier van leven heb ik niet. Aan de manier waarop de politiek met de verhoudingen in de wereld omgaat, kan ik me wel ergeren, maar met het soort leven dat wij hier leiden, ben ik erg tevreden. Het is goed leven in België en we mogen best trots zijn op de dingen die we hebben gerealiseerd. Waar ik vooral schrik voor heb, is de sleur die kan optreden nu ik terug thuis ben. Het is niet mijn bedoeling me nu al te gaan settlen. Veel van mijn vrienden bouwen stilaan een huisje-tuintjebestaan uit, maar daar heb ik momenteel nog geen zin in.”

Mien Schoors
Griet Plets
foto: Dries Maes

“De Afghanen zijn werkelijk niet stuk te krijgen; het zijn ontzettend moedige en veerkrachtige mensen”

lijkt te vergeten, is dat de Taliban in 1996 door de Afghanen als bevrijders zijn verwelkomd. De Taliban brachten orde, vrede en rust, iets waar de vorige machthebbers — in feite een groep *war lords* die elk hun eigen machtsgebied hadden — niet in geslaagd waren. Uiterekend die *war lords* — waarvan een aantal zich in de zogenaamde ‘Noordelijke Alliantie’ verenigd hebben — trachten momenteel, nu de Taliban zijn verdreven, de macht weer naar zich toe te trekken, maar hebben de naam minstens even wreed en machtswellustig te zijn als de Taliban zelf. Ik vraag me af of de toekomst dus zoveel beter wordt. Toch ben ik voorzichtig optimistisch. De Afghanen zijn werkelijk niet stuk te krijgen; het zijn ontzettend moedige en veerkrachtige mensen. Als ze de kans krijgen om zelf een nieuw bestaan op te bouwen — zonder dat buitenlandse belangen een al te grote rol

er vaak niet van onderuit relaties te onderhouden om zo bepaalde dingen gedaan te krijgen. Dat vormt een onvermijdelijk maar wel huizenhoog probleem, waarover binnen AzG eindeloos wordt gediscussieerd maar waarvoor we geen pasklare oplossing hebben. Ook zorgt die houding van neutraliteit wel eens voor absurde situaties. Zo werd de kolonel van de rebellen, iemand waarmee we het goed konden vinden, op zeker ogenblik door een aanval van malaria geveld, maar omwille van onze neutraliteit mochten we de man geen antimuggenspuitbus bezorgen.”

“Ontwikkelingshulp is met andere woorden soms dansen op een slappe koord, is het streven naar een subtiel maar broos evenwicht. Hoewel ik aan mijn AzG-ervaringen over het algemeen een tevreden gevoel overhoud en ervan overtuigd ben dat goed werk wordt geleverd, sta ik toch kritisch tegenover bepaalde aspecten van ontwikke-

Geen alibi

Ta enkele maanden toeren komt Meg Stuart's *ALIBI* naar Klapstuk. Een voorstelling die teater noch dans is, maar ons confronteert met alles wat we niet onder ogen willen zien: fanatisme, obsessies, de breekbaarheid van het individu.

Antonio Tabucchi's nieuwe roman sluit af met de brief van een vrouw die de *esprit marchand* van onze wereld belichaamt. In feite is ze een instantiatie van de dood, die de mensen hun einde aansmeert als een gepersonaliseerde dienst op maat. De suggestie is duidelijk: onder het mom van beleefdheid en klantvriendelijkheid wordt de mens eigenlijk tot koopwaar herleid, als in een uitgekende marketingstrategie.

Dat mechanisme wil Meg Stuart aan haar publiek tonen, en wel zo rauw en zo hard mogelijk. Bijvoorbeeld wanneer Simone Aughtterlony de scène omdoovert in een sinische markt: ze probeert de andere dansers te verkopen als nuttige stukken huisraad, een man met een lange tong kan van pas komen om de toiletrand schoon te maken. Niet alleen de merchandising van de mens wordt geïllustreerd, maar elke mogelijke vorm van gedwongen performativiteit. Daarom is er op de scène een observatiekamer waarin de dansers zich kunnen terugtrekken om een veilige, controlerende positie in te nemen. De rest van het podium wordt de plaats waar het lichaam zijn weerstand toont tegen inschrijving in een eenduidige beeldvorming. Dat podium is een

imitatie-betonnen ruimte met een grijze linoleumvloer - denk turnzaal - met rechts dus een glazen hok, zoals voor sportcommentatoren.

Vanuit die kabine komen luide, afgemeten vragen terecht op het hoofd van een eenzame danser vooraan op de scène: "Who are you?", "What are you doing? Answer! Loud, short and precise!" Maar de man heeft geen alibi en het idee te moeten antwoorden lijkt plots zo bedreigend dat hij geen woord kan uitbrengen. Tenslotte is er alleen nog zijn schokkende en sidderende lichaam - een lichaam als metafoor voor iets groter.

Gefragmenteerd tekstmateriaal en ongecontroleerde of neurotische bewegingen resulteren in een narrativiteit die zichzelf voortdurend dekonstrueert. Daarmee sluit Stuart's aanpak naadloos aan bij wat men in de Verenigde Staten verstaat onder *Euro-surreal expressionism*. Obligaat is ook het gefluit met repetitiviteit en ontoegankelijkheid. Stuart combineert beide in een schier eindeloze apoteose: een kwartier lang wordt er uitsluitend gebibberd, waarna de voorstelling abrupt eindigt.

BRAAF

Maar het is Stuart niet alleen om die verwrongen lichamelijkeheid te doen. Het lichaam is in *ALIBI* ook een metafoor, een display van het dreigende identiteitsverlies. Wij vechten immers niet langer voor vrijheid en gelijkheid, maar voor identiteit. Dat geeft aanleiding tot een *overkill* aan fysieke tekens die deze zoektocht naar identiteit markeren: lichamelijke gebreken, taetoeages, littekens. Antagonist is de

huidige massifikatie en mondialisering. Op videoschermen wordt gerefeerd aan de historische aanloop tot de globalisatie: luchtvaart, ruimtevaart, Olympische Spelen. Maar ook: internationaal terrorisme en *The Sex Pistols*. Temidden van dat alles zeven individuen die telkens nieuwe alibi's moeten vinden om (niet) te handelen. Daarom wordt er panisch en agressief gedanst, en soms zelfs gevochten.

Dat wat betreft de boodschap die Stuart wil overbrengen. Voor het vertellen ervan experimenteert ze met het medium teater, zij het op een erg brave manier. Zo radicaal en anti-konformistisch Stuarts choreografische prestaties van weleer, zo doordeweeks haar toeëigening van het teater: schaamteloos speelt ze in op de smaak van de Europese mainstream teaterbezoeker. Gefragmenteerde narrativiteit en aanverwante postdramatische technieken zijn nu eenmaal de meest trendy manier om met je publiek te communiceren. Op zich is daarmee weinig verkeerd, maar het hypotekeert ernstig de radikale ambities die aan de basis van de voorstelling liggen.

Vooraf jammer is de illustratieve rol die te beurt valt aan het dansen. De lichamen kronkelen, spartelen en tonen zich van hun meest neurotische kant. Ze tonen echter vooral dat het dansmateriaal niet zozeer uit het onbewuste dan wel van de lopende band gerold komt, en slechts één, welomlijnde functie vervult: een letterlijk *uitbeelden* van wat het publiek zich voorstelt bij onderdrukte of impulsieve lichamelijkeheid. Het mag er dan modieus uitzien, dergelijk

'uitbeelden' is vooral schatplichtig aan het traditionele teater.

SCHULDGEVOELENS

En echt goed teater wordt het nooit, behalve misschien tijdens de lange monoloog van Davis Freeman. Hij weet zijn toeschouwers op sleeptouw te nemen met een eindeloze reeks bekentenissen die hoe langer hoe groter en verwerpelijker worden. Maar Freeman is een geboren *stand-up comedian* en de toeschouwer blijft lachen, willen of niet. Behalve zijn publiek met schuldgevoelens op te zadelen, onthult Freeman iets van de tragische ironie van *stand-up comedy*.

Niettemin blijft het allemaal erg genietbaar, op het vervelende af. Echt ekstrem of confronterend wordt het nooit. Regisseurs is nu eenmaal niet hetzelfde als choreografen, en dramaturgisch heeft Stuart niet genoeg in huis om uitdagend teater te maken. Wie fan is van Stuart's vroege, compromisloze en dissonante stijl kan alleen maar hopen dat ze vroeg of laat beseft dat teater geen alibi is om konformistisch of -erger nog - lui te worden.

Raf Geenens

Alibi speelt op vrijdag 22 en zaterdag 23 februari. Helaas zijn alle voorstellingen uitverkocht.

DANNY ROSSEEL BRENGT MOVING VIEWS

Ballet voor doorzetters

Tedendaags klassiek ballet maken, is leven met een voortdurende *contradictio in terminis*. De artistieke beslissingen van Danny Rosseel hebben daarom altijd iets van een compromis. Nochtans is hij niet aan zijn proefstuk toe. In *Moving Views* toont het Koninklijk Ballet van Vlaanderen een aantal hoogtepunten uit zijn carrière.

Moving Views is een avondvullende compilatie van vier balletten van Danny Rosseel. Die werd eind jaren tachtig huishoreograaf van het Koninklijk Ballet van Vlaanderen. Zijn oeuvre is dus nog relatief jong. Niettemin nodigt *Moving Views* uit tot een evaluatie van zijn hedendaags klassiek ballet.

Een konstante in het werk van Rosseel is zijn voortdurende poging het etiket 'hedendaags' te verdienen. Hij experimenteert voluit met variaties op niet-klassieke bewegingen, en dat zorgt geregeld voor valse noten. Telkens opnieuw moet een patetische mimiek de boodschap kracht bijzetten om het geheel tot een klassiek ballet aaneen te sluiten. Rosseel dingt met overdadige gezichtsuitdrukkingen naar de gunst van de conservatieve balletliefhebber, maar bederft daarmee de pret voor de andere toeschouwers. Wie evenwel op het juiste ogenblik een oogje dichtknijpt, ontdekt een strakke choreograaf die op een actuele manier poogt recht te doen aan de klassieke erfenis.

ANTARCTICA

Een klassieker op zich is *Silent Night, Still We Dream*, verfilmd en sinds 1997 op het repertoire van het Koninklijk Ballet. Ten gevolge van een blessure was deze choreografie een tijdje uit roelatie, maar in Leuven opent ze opnieuw de avond.

Toen wij *Moving Views* bijwoonden, stond

Solid Ground als opener geprogrammeerd. Begeleid door de antarktische toonaarden van Arvo Pärt, stuurt Rosseel hier zijn dansers de scène op met sentimenteel gefronste wenkbrauwen. Al gauw verschijnt ook bij menig toeschouwer een frons in het voorhoofd: vanwaar zoveel getorntheid? Nochtans heeft *Solid Ground* verder alles wat van een ballet verwacht mag worden bij het aanbreken van de eenentwintigste eeuw: het scènebeeld is dege-lijk en sober, de bewegingen zijn onderkoeld romantisch.

Een schot in de roos is vooral het laatste deel van *Solid Ground*, uitgevoerd door een stel ijzige maar vastberaden dansers. De passen die Rosseel voor het achtal schreef, getuigen van een originele toeëigening van het klassieke vocabularium. Behalve de onverwachte overvloed aan *grands battements* staan onder andere de speels aangebrachte *relevés* garant voor een verrassend oektet.

Het volgende deel van het programma is het bekroonde *Slightly Sinful*. Opnieuw zondigt de dramatische geladenheid meer dan *slightly* tegen de goede smaak. Het openingsduet tussen Geniy Kolesnik en Ninon Neyt is nochtans bijzonder scherp, maar Neyts patetische blikken zijn gedateerd en bovendien gestolen uit *Mooi en Meedogenloos*. Nee, dan liever de ingehouden expressiviteit van Geniy Kolesnik. Deze jonge Russische danser weet telkens opnieuw alle aandacht naar zich toe te halen, zelfs al moet hij voorlopig technisch en zeker muzikaal

(foto Paul De Backer)

nog vaak het onderspit delven naast *principal* Giuseppe Nocera en eerste solist Alain Honorez.

BÉJART

Zo sober de decors van de andere delen, zo opzichtig de scenografie van *Drifting Inwards*, het laatste ballet van de avond. De kitscherige vormgeving en een maskulie solo door Alain Honorez herinneren ons plots aan het feit dat Rosseel's leermeester niemand minder is dan Maurice Béjart. Die heeft sinds lang de Belgische hoofdstad verlaten, maar zijn geest waart duidelijk nog rond in balletmiddens. En dat is jammer, want het materiaal dat Rosseel schreef voor Aki Saito bewijst andermaal tot welk een verrassend en modern resultaat zijn manier van werken kan leiden. De Japanse Saito schittert in *Drifting Inwards* met een solo die even dynamisch als gevoelig is. Bovendien voert ze de bewegingen snel en minutieus uit. En wat belangrijker is, ze leidt ons af van het smakeloze scènebeeld en van de groepchoreografieën rondom haar. Want ook die kunnen niet echt boeien, ondanks

de duidelijke pogingen om alledaagse bewegingen te integreren in het geformaliseerde vocabularium.

Het wordt dus een lange avond, maar één die misschien toch de moeite loont. Vooral in een land dat leeft van het bejubelen van zijn hedendaagse danshelden, kan het geen kwaad om even stil te staan bij de mogelijkheden van het klassiek ballet. Dat vereist echter ook een hedendaagse ingesteldheid van de makers, en die is soms ver te zoeken. Met dramatische gezichtsuitdrukkingen lonken naar een publiek dat droomt van vergane glorie, betekent nog niet dat men een volwaardig vervolg aan de balletgeschiedenis aan het breien is. Een no-nonsense uitvoering die radicaal komaf maakt met al die patetische ballast, zou de perceptie van Rosseel's bewegingsmateriaal zeker ten goede komen. Kortom, *Moving Views* biedt een avond met *ups* en *downs*.

Raf Geenens

Het Koninklijk Ballet van Vlaanderen danst *Moving Views* op zaterdag 23 februari in de Stadschouwburg om 20u. Info & tickets: 016/22.21.13

Het lichaam als scherm

Wat België een belangrijke plaats op de danskaart veroverde, hebben we onder meer te danken aan Meg Stuart. De carrière van deze ingeweken Amerikaanse scheert steeds hogere toppen. Een tijdje geleden werd ze in Zürich benoemd tot *artist-in-residence*, en de Europese toernee van *ALIBI* loopt als een trein.

Het interview met Meg Stuart heeft plaats in een kafee vlak naast het Parijse *Théâtre de la Ville*, waar al enkele dagen haar nieuwe voorstelling *ALIBI* speelt. Daar voltrekt zich avond na avond hetzelfde ritueel: het Franse publiek verlaat tijdens de voorstelling *en masse* de zaal. Meg Stuart blijft er koeltjes onder en beschouwt hun gedrag hooguit als onbeleefd. Ook de negatieve recensie in *Le Figaro* kan haar humeur niet echt bederven. Ze heeft dan ook weinig reden tot klagen. De eerdere voorstellingen in onder meer Duitsland en België waren een groot succes en ook het première-publiek in Zürich was unaniem positief. Het had nochtans anders gekund. Stuart's werk is nu eenmaal tipisch Brussels — of Belgisch, zo je wil — en laat zich maar moeilijk samendenken met het nette en saai Zürich. Toch lijkt Meg Stuart haar draai gevonden te hebben in het gezellige stadje met zicht op *See*.

Meg Stuart: «Voor mij is Zürich gewoon erg comfortabel. Ik bedoel: het is klein, Zwitsers, praktisch. Tegelijk biedt het een soort platform van weerstand voor mijn werk, iets waar ik mij tegen kan afzetten. Ik heb het gevoel dat het belangrijk is dat mijn werk gezien wordt in Zürich. Ze hebben daar nog niet alles gezien, in tegenstelling tot bijvoorbeeld Parijs. Maar uiteraard gaat ook de dialoog met de andere choreografen en kunstenaars in België gewoon verder. Die dialoog met hun werk is echt enorm belangrijk voor mij.»

Veto: Welke Belgische kunstenaars hebben jou zoal beïnvloed?

Stuart: «Hetgeen Alain Platel destijds gedaan heeft, is echt van invloed geweest voor mij. Al denk ik minder in termen van invloed dan wel in termen van dialoog, bijvoorbeeld met sommige dingen van Jan Fabre. En ik respecteer enorm het werk van Rosas, maar dat spreekt voor zich. Het gaat ook om zaken als geschiedenis, om de dialoog die je hebt met het publiek. Of Jan Ritsema, zijn werk vind ik echt heel goed.»

REALITEIT

Veto: Vaak wordt beweerd dat je erin slaagt de menselijke, lichamelijke konditie op scène te tonen. Is dat iets waar je daadwerkelijk mee bezig bent tijdens het creatieproces?

Stuart: «Het is in alle geval belangrijk voor mij, vooral dan in *ALIBI*, om bepaalde aspecten van de realiteit te tonen. Ook al is die realiteit gefilterd door media, door televisie of door iets anders. En zelfs al is die realiteit geen alledaagse ervaring. Ik hoop toch dat mensen ernaar kijken met een soort herkenning, zij het op een speciale manier, als een ander soort van begrijpen.»

Veto: Geldt hetzelfde voor je vroegere werk, had je toen ook al die bekommernis?

Stuart: «Ik denk dat ik me daar toen niet bewust van was. Mijn vroegere werk is een zoeken naar vocabularium, naar een idioom. Ik had immers een bepaalde training, een bepaalde manier van werken met distorsies en vervormingen. Maar dat was voor mij erg natuurlijk. Op de een of andere manier

had ik het gewoon. En ik bewoog hoe dan ook op een zekere manier en dat probeerde ik te schetsen. Ik was toen tamelijk naïef, weet je wel. Ik was erg nauw gefokust op het werk, het was heel erg 'zuiver'. En nu is het compleet vervuild! (lacht)»

Veto: Ik vind dat *ALIBI* inderdaad minder zuiver is, in de zin dat de aanpak erg teatraal geworden is. Het choreografische lijkt gereduceerd tot een soort illustratie.

Stuart: «Het was erg interessant om te werken met teater, met tekst. Ik heb geprobeerd om met 'echte' situaties te werken. Dus het was echt wel een keuze. Ik wist dat ik verhaaltjes aan het vertellen was, meer bepaald verhalen die je — als je de muziek afzet — ook op straat kunt ervaren. Alsof je zou kijken naar een soort ekstreme vorm van *urban life*.»

Veto: Heb je daarvoor gekozen omdat je niet meteen wist in welke richting verder te gaan met een louter choreografische aanpak?

Stuart: «Het was er mij veeleer om te doen de choreografische gevoeligheden mee te nemen naar een ander toepassingsgebied. Ik ben altijd op zoek naar een nieuwe uitdaging: het regisseren van tekst, van mensen. Het was echt uitdagend om eens een concept te representeren, zoals 'het verkopen van mensen'. Het idee 'verkoop' zo breed mogelijk nemen, en dan kijken hoe je dat kan tonen.»

«Het ging dus zeker en vast niet over het bewegen van vormen, over lichamen in ruimte en tijd. Dat was allerminst mijn eerste bezorgdheid, het ging om grotere kwesties. Hoe bijvoorbeeld te werken met het idee van een bekentenis, maar dan gebracht als *stand-up comedy*, als was het *fake*. Het was er mij dus niet om te doen een serie bewegingen te produceren. Op geen enkel ogenblik heb ik gedacht: hm, hier hebben we

dat soort van dingen. En ja, we keken ook naar scènes van betogingen en van oorlog. We wilden die toestand van crisis en catastrofe proberen aan te houden zodat we topics als 'shock' of 'afwezigheid' binnenhaalden, teneinde het werk een zeker *World Press*-gehalte te geven.»

FANATISME

Veto: Er zijn in *ALIBI* heel wat beelden van massa's, van enorme aantallen mensen bij elkaar. Is dat een belangrijk thema voor jou?

Stuart: «Ja. We hebben het vaak gehad over fanatisme, over leven doorheen andere mensen: niet jezelf zijn, maar 'fan zijn' van iemand anders. We hebben ook gekeken naar hooliganisme, waarbij we ons afvroegen waarom dat precies nu tot uitbarsting komt. Hoe mensen zich daarachter verbergen en dan plots een erg luide stem opzetten. Daarbij speelt een verlangen mee te worden opgeslokt in de menigte, om te ontsnappen aan jezelf en deel uit te maken van iets dat groter is dan jezelf. En dat is iets dat nu aan het gebeuren is.»

Veto: En wil je dat ook terugbuigen op de situatie van het publiek dat als groep zit te kijken naar *ALIBI*, het feit dat we als toeschouwer deel uitmaken van een menigte?

Stuart: «Natuurlijk. Maar ik denk wel dat je in *ALIBI*, meer dan in *Highway 101*, als kijker erg alleen bent. Er worden heel wat vragen gesteld aan het publiek, de toeschouwers moeten zich heel wat afvragen. Hopelijk bevragen ze zichzelf ook daadwerkelijk.»

Veto: Het gaat in *ALIBI* dus onder andere om de interactie met de toeschouwers?

Stuart: «Ja. Ze worden beschouwd als medeplichtigen, als getuigen. Davis irriteert het publiek opzettelijk. Ik wil dat ze een beetje worden uitgedaagd. Ik denk dat het erg belangrijk is dat ze gesjarmeerd worden door Davis, dat ze in zekere zin verleid worden. Zodat ze uiteindelijk willen verwerpen wat ze zien, dat lijkt me een goede reactie.»

METAFOOR

Veto: Eén notie komt vaak terug wanneer men over jouw werk schrijft of wanneer je er zelf over praat, namelijk: het lichaam niet gewoon als lichaam, maar als metafoor voor iets anders. Hoe een dergelijke lichamelijkeheid te verstaan?

Stuart: «Ik weet niet wat iedereen daar altijd mee bedoelt. Maar ik denk dat het lichaam is zoals een scherm. Ik probeer het althans te gebruiken als een scherm, waar

op je verschillende dingen kan projiceren. Op de een of andere manier zie ik méér dan gewoon een podium en een lichaam. Voor mij is het nooit alleen maar wat het is.»

«Neem daar tegenover *Small Hands* van Rosas. Je ziet alleen maar mensen die bewe-

gen in de muziek. Ik heb niet de indruk dat ze proberen iets te representeren achter het getoonde. Ik wil bevragen hoe mensen zien wat ze zien, wat je denkt dat je ziet, wat je zou willen dat je ziet, op het voyeuristische af. Ik werk altijd met dingen die je geforseerd wordt om te doen, dingen die je niet onder ogen wilt zien.»

«Een verlangen te worden opgeslokt in de menigte, om te ontsnappen aan jezelf en deel uit te maken van iets dat groter is dan jezelf.»

LYNCH

Veto: Hoe zou je van daaruit schoonheid definiëren?

Stuart: «Wat is schoonheid? Ik weet het niet. Ik denk dat schoonheid fascinatie is, het is iets dat je nooit kan grijpen en je moet er altijd metaforen voor gebruiken, je kan het niet echt uitdrukken. Het is iets dat je kan obsederen. Nee, niet obsederen. Het is iets dat je niet kan vasthouden.»

Veto: Je hebt er samenwerkingen opzitten waar anderen een moord voor zouden begaan: Bruce Mau, Gary Hill, Ann Hamilton. Wie staat er nog zoal op je verlanglijstje?

Stuart: «Ik zou het niet weten. David Bowie, Nick Cave. Maar dat is nog niet voor morgen. Een David Lynch!»

Veto: En wat staat er echt op de agenda de eerstkomende tijd?

Stuart: «Mijn werk is in voortdurende evolutie. *ALIBI* moest bijvoorbeeld hoe dan ook gemaakt worden, als een antwoord op *Highway 101*. Er was niet veel beweging in *Highway*, het was allemaal erg architecturaal. Terwijl ik nu echt verhalen wilde vertellen, ik wilde met teater werken, ik wilde iets met het lichaam doen. En na een jaar lang *ALIBI* zal ik allicht iets anders willen. Maar uiteindelijk staan alle stukken toch op de een of andere manier met elkaar in dialoog. Het is daarom ook perfect om vlak na *ALIBI* opnieuw *Disfigure Study* te gaan doen, gewoon om even een stap terug te zetten. Want ik stel het na elk stuk opnieuw vast: hoezeer je het ook anders wil, je hebt een bepaald bereik waar je niet buiten kan.»

Raf Geenens
www.goddeau.com

een stukje dans nodig.»

Veto: Maar er zit wel degelijk dansmateriaal in *ALIBI*. Hoe is dat dan tot stand gekomen?

Stuart: «Vooraf vanuit het bekijken van een aantal sporten. Zelf ben ik een voetballer. Een vertrekpunt voor de choreografie was dus bijvoorbeeld het moment dat iemand een doelpunt scoort: de toevalsfactor daarin, en de ekstreme emoties die plots uit het lichaam vrijkomen.»

«We hebben verder ook naar boksen gekeken, naar Hollywoodfilms, naar representaties van geweld daarin, naar *Fight Club*.

UIT DE VORIGE SPEELWEEK

MA 18/2 20u: LES AMANTS CRIMINELS (François Ozon)
22u30: OLIVETTI 82 (Rudy Vandenbossche)
DO 21/2 20u: THE ANGELIC CONVERSATION (Derek Jarman)
22u30: THE LOST WEEKEND (Billy Wilder)

WOENSDAG 20 FEB

20u GOUTTES D'EAU SUR PIERRES BRÛLANTES
22u30 INTIMACY

DONDERDAG 21 FEB

20u MUTANT ALIENS
22u30 NAKED LUNCH

VRIJDAG 22 FEB

20u INTIMACY
22u30 BUITEN CATEGORIE: JOOST REKVELD

ZATERDAG 23 FEB

20u NAKED LUNCH
22u30 GOUTTES D'EAU SUR PIERRES BRÛLANTES

ZONDAG 24 FEB

20u MUTANT ALIENS
22u30 INTIMACY

MAANDAG 25 FEB

20u GOUTTES D'EAU SUR PIERRES BRÛLANTES
22u30 MUTANT ALIENS

DINSDAG 26 FEB

20u BUITEN CATEGORIE: JOOST REKVELD
22u30 NAKED LUNCH

NAKED LUNCH

David Cronenberg / Canada - Japan - UK / 1991 / 1u 55min. Met: Peter Weller, Judy David, Ian Holm. Hallucinerende beelden uit de Interzone, een wijk in de vrijstaat Tanger waar ongehoorzaamheid eerder regel dan uitzondering is, vertellen het verhaal van Billy Lee, die het slachtoffer is van een wereldwijd dopecomplot...

FESTIVAL VAN DE ANIMATIEFILM MEETS CINEMA ZED

MUTANT ALIENS

Bill Plympton / USA / 2001 / 1u 23min
Astronaut Earl Jensen verdwaalde twintig jaar geleden in de ruimte. Iedereen waant hem dood, ook zijn dochter Josie, die vijf jaar was op het moment van het drama. Josie werkt nu in een observatorium. Op een zekere dag ziet ze door haar telescopen een raket aarde afstevenden. Het blijkt de raket van papa te zijn, die terugkeert naar de Aarde in het charmante gezelschap van vijf mutanten uit de ruimte ...

SPECIAL

INTIMACY

Patrice Chéreau / UK / 2000 / 1u 59min. Met: Mark Rylance, Kerry Fox, Timothy Spall, Alastair Galbraith, e.a.
Jay en Claire ontmoeten elkaar iedere woensdag. Ze rukken elkaar de kleren van het lijf en wanneer hun seksuele behoeften bevredigd zijn, verlaten ze elkaar zonder meer dan drie woorden gewisseld te hebben. Als Jay haar op een dag naar huis volgt, ontmoet hij haar echtgenoot. Hij wordt nieuwsgierig en wil weten wie ze eigenlijk is... Met muziek van Iggy & The Stooges, Nick Cave en David Bowie. De film won de prijs voor Beste Film op het Filmfestival van Berlijn 2001

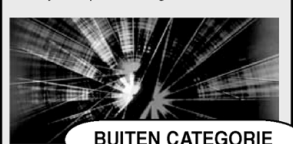
ALLE INFO: WWW.CINEMAZED.BE

RETROSPECTIEVE OZON

GOUTTES D'EAU SUR PIERRES BRÛLANTES
François Ozon / Fr. / 1999. Met: Bernard Giraudeau, Malik Zidi, Ludvine Sagnier, Anna Thomson
De film speelt zich geheel af in de woning van de Berlijnse zakenman Leopold. De jonge Franz trekt bij hem in en er ontstaat een psychologisch, erotisch steekspel. De film is gebaseerd op het toneelstuk 'Tropfen auf heiße Steinen' van de Duitse cineast Rainer Werner Fassbinder.

JOOST REKVELD

Nederland / 1994-2002 / 1u 11min
Rekvelde maakt sinds 1990 abstracte animatiefilms die telkens voorzien zijn van een originele klankband, gecomponeerd door uiteenlopende muzikanten en muziekgroepen. De genres variëren van electro-akoestiek tot hedendaags klassiek. Een aangename en wonderbaarlijke "trip" voor oog en oor.

BUITEN CATEGORIE

CINEMA ZED (STUK) - NAAMSESTRAAT 96 - LEUVEN
RESERVATIES: BEL STUK OP 016/320.320. OF MAIL TICKET@STUK.BE

'DE ONVERSCHILLIGEN' VAN HZT/HOLLANDIA

Ondraaglijke leegheid

Fet Zuidelijk Toneel Hollandia is een fijne gezelschapsnaam als het artikel te kort blijkt. Schrijf het enkele malen volledig uit en de recensent heeft opvulsel genoeg. Het Zuidelijk Toneel Hollandia dus, speelt deze week 'De Onverschilligen' in Leuven: een voorstelling waar relatief weinig over te zeggen valt, maar eigenlijk ook weer veel.

'De Onverschilligen' is een bewerking van de gelijknamige debuutroman uit 1929 van Alberto Moravio. Hij wilde de letargie van de Italiaanse burgerij en de opkomst van het fascisme aanklagen. Centraal staat een verarmd burgergezin dat de schijn hoog wil houden en ondanks financiële problemen toch de premières, feesten en tennispartijen blijft afschuimen. Op het podium wordt hun villa gesuggereerd met veel spiegels en een halve meubelzaak aan stoelen en tafels. Hiertussen lopen vijf acteurs twee uur te overacten dat het een naam heeft. Er wordt veel geroepen en Chris Nietvelt mag weer een historische moeder spelen.

Het is allemaal de bedoeling uiteraard, om het hoge karikaturale gehalte van de personages extra in de verf te zetten. Er is ook niet echt sprake van een plot, buiten enkele summere verhaallijntjes — moeder heeft minnaar, minnaar heeft geld, dochter wil met minnaar in bed duiken, zoon heeft iets met oudere vrouw. Verhaallijnen lopen dood, gaan nergens naar toe of blijken een spiraal zonder eind te zijn. De boel wordt nochtans ontzettend dichtgeplamuurd met tekst zonder dat er echt iets gebeurt, waardoor de gedachten zeer snel wegdrijven naar de frisse pint in de foyer.

Ook hier zou dat weer de bedoeling kunnen zijn: het stuk heet 'De Onverschilligen', de personages vervelen zich steendood en vullen de leegte van hun bestaan met intriges, alcohol en seks. De personages zijn karikaturen, en dus ook zeer één-dimensioneel. Op zich is daar weinig mis mee, maar het blijft zeer weinig materiaal om twee uur mee te vullen. Nauwelijks plot en vrij karikaturale personages zorgen voor weinig spanning op het podium. De acteurs doen nochtans flink hun best en er zijn zeer mooie scènes te bewonderen. Mooi is bijvoorbeeld het moment waarop dochter Carla alleen voor de spiegel staat. De drukte valt even stil en door de ingetogenheid van de scène krijgt het personage opeens menselijkheid.

Het decor is eveneens de moeite. Door de ingenieus geplaatste spiegels zijn er ook scènes uit de koelissen te zien. Maar tussen de momenten van schoonheid en ingetogenheid ratelt de machine door. Het blijft ook allemaal maar duren, tot plots het licht uitgaat. Wat nu precies de ontknoping is en of er een was, is dan al lang niet meer aan de orde. Gedurende het laatste uur was de aandacht al dermate verslapt dat het wel en wee van de personages helemaal niet meer belangrijk zijn. De toeschouwer is als het ware onverschillig geworden. Zou het dan toch de bedoeling zijn?

Maarten van Meer
www.goddeau.com

'De Onverschilligen', op 19 februari in de Stadsschouwburg. Info: 016/22.21.13

LEUVEN HAALT SCHATTEN VAN ONDER HET STOF

Hij beeldt zich in

De voormalige openbare bibliotheek in de Vanderkelenstraat werd omgebouwd tot tijdelijk depot voor kunststukken die Leuven even van onder het stof haalde. Een niet al te groot museum met gratis toegang en ideaal om er tijdens een verloren uurtje tussen twee lessen even een bezoekje te brengen.

Afgelopen woensdag gingen Radio Scorpio en Veto samen op stap naar onze eerste gezamenlijke perskonferentie te Leuven. Aanleiding van deze perskonferentie, georganiseerd door schepen van Cultuur Saïd El Khadraoui, was de tweede fase van M.U.S.E.U.M. Een letterwoord dat staat voor de slogan 'Maakt U Samen Eens Uw Museum'.

Leuven haalt haar ongekende schatten tevoorschijn uit de kelders en zolders. Allerhande kunstobjecten zoals schilderijen, beelden, brandglas en porselein die nooit hun weg vonden naar een museum, laten ze toch nog eens aan bod komen. 'Zij beeldt uit' was de titel van de eerste fase van dit project en had als thema 'de vrouw'. In deze tweede fase 'hij beeldt zich in', die nu van start gaat, komt 'de man' aan bod. Half mei komt de laatste fase 'het beeldt af' met een derde kijk op de reserves.

voormalige bibliotheekgebouw werd omgebouwd tot een tijdelijk depot. Tal van schilderijen en kunstvoorwerpen tonen de man als ridder, als geleerde, als voorstaand Leuvenaar of als priester. De muse-

umstukken staan wat rommelig door elkaar, wat de bezoeker de indruk moet geven dat hij daadwerkelijk op stap is in een van de archieven. De objecten staan of hangen kriskras door elkaar, ongeacht de tijdsperiode waaruit ze stammen. De bezoeker krijgt bij het begin een brochure met het nummer van het kunstvoorwerp en wat informatie; vervolgens kan hij of zij op ontdekkingstocht gaan naar het desbetreffende kunstobject. Tevens kreeerde men een catwalk waar geweren, zwaarden en helmen worden tentoongesteld.

Aan het einde van het bezoek ligt een vragenlijst klaar die elke bezoeker de kans geeft de museumverzameling te becommentariëren en waarbij ook een gepaste titel voor het museum kan worden gesuggereerd. Misschien toch nog handig om te weten; het museum is gratis toegankelijk en elke dag open behalve op maandag.

Kris Malefason

M.U.S.E.U.M. staat opgesteld in de voormalige openbare bibliotheek, Vanderkelenstraat 28. De Vanderkelenstraat ligt in het verlengde van de Blijde Inkomststraat tussen het Ladeuzeplein en de Bondgenotenlaan.

LYNX HUMO PRESENTEERT LYNX FESTIVAL a new tradition

1 en 2 maart 2002 De Spil Roeselare
2 en 3 maart 2002 Schouwburg Leuven
aanvang telkens om 20 uur

DAG 1
HORSE (UK)
DJAMEL (B/ALG)
& PIETER-JAN DE SMET (B)
OLLA VOGALA XL (B)
met **FLIP KOWLIER** (B),
DAG 2
PETER LESAGE (B), ...
CHITLIN'FOOKS (B)
& MAURO (B)
SANDY DILLON (USA)
& TROISSOEUR (B)
DAAU (B)
& HARMONIE YPRIANA ZILLEBEKE (B)

www.folkdranouter.be/lynx.htm **TICKETS & INFO**
De Spil Roeselare 051 - 265 700
Schouwburg Leuven: 016 - 222 113

Het Nieuwsblad KBC Ticket Shop

“Pinguïns met een sigaret”

In Vlaanderen zijn ze nog relatief onbekend, maar in Frankrijk worden ze met de regelmaat van de klok bekroond en hebben ze een trouwe aanhang. De Franse stripauteurs Phillippe Dupuy en Charles Berberian schrijven en tekenen al zo'n twintig jaar samen strips. Tegelijk met de opening van een expositie in Leuven werden ook twee nieuwe Nederlandse vertalingen voorgesteld.

De strips van Dupuy en Berberian hebben lange tijd een leven geleid als delicatesse voor de stripliefhebber die het Frans machtig was. De Nederlandse uitgeverij Oog&Blik bracht in 1999 eindelijk een vertaling uit van hun belangrijkste reeks: 'Mijnheer Johan'. In die serie worden de beslommeringen van een dertigjarige schrijver gevolgd, met alle midlife crisissen, vrouwenproblemen en onzekerheden van dien. De reeks kende een hoogtepunt in de delen drie en vier, het laatste werd dan ook bekroond met de Alph'art voor beste album.

Deel drie was een moeilijke bevaling, zo blijkt uit 'Dagboek van een strip'. Dit laatste boek is een autobiografisch album dat in 1994 verscheen. Beide auteurs vertellen over hun eigen onzekerheden en soms zeer persoonlijke problemen. Acht jaar na de Franse editie bij de invloedrijke uitgeverij l'Association, verschijnt nu de Nederlandse vertaling. Het blijft een schitterend album, maar is — zeker voor de auteurs — minder aktueel dan bij de oorspronkelijke editie. Uit deze albums en hun 'carnets' (schetsboeken als reisverslagen van steden als Barcelona en New York) blijkt een uitzonderlijke aandacht voor details en de wereld rond hen. Tijdens het interview in een Brussels marollenkafé, lijkt hun aandacht dan ook alle kanten uit te gaan.

SPORTSCHOENEN

Veto: De ondertitel van de tentoonstelling in Leuven is 'het alledaagse in de Franse strip'. Dat alledaagse lijkt hem vooral in de details te zitten, zoals *Mijnheer Johan* die in New York direkt nadat hij op een feestje vertrekt een sigaret opsteekt. Hebben jullie daar speciaal aandacht voor?

Dupuy: «Wat dat betreft, kan je er eigenlijk niet naast kijken. Die Amerikanen zijn daar vrij gek in. Als je door New York wandelt, zie je overal chemises blancs die buiten een sigaret staan te roken. Al die mensen in hun kantooruniform: wit hemd en zwarte das. Dat is echt grappig om te zien. Pinguïns met een sigaret aan de deur van een kantoorgebouw. Vlak voor ze naar huis vertrekken doen ze dan rap onder hun buro hun sportschoenen aan. We proberen met het observeren van dat soort details het alledaagse wat in onze strips te krijgen. Ook hier in dit kafee probeer ik dingen te onthouden. Ik zie hier bijvoorbeeld planten (wijst naar sanseveria's op vensterbank) die ik nooit in mijn appartement zou willen hebben, maar ze staan hier wel. Met die details proberen we de tekeningen wat levendiger te maken. Het maakt onze albums ook herkenbaarder.»

Veto: We zijn hier in Brussel, een stad die voor jullie Parijzenaars wel bizar moet zijn. Zeker hier, waar een volkswijk is moeten verdwijnen voor Parijse avenues en statige gebouwen.

Berberian: «Absoluut, maar ik houd ook wel van Brussel. Het is een beetje een melancholische stad. Die Noord-Europese steden als Amsterdam en Brussel zijn ook een stuk menselijker dan bijvoorbeeld Parijs.»

Veto: Komt er ook een carnet de voyage van Brussel?

Dupuy: «Ah ja! (lacht) Ik ga zodadelijk een tekening maken van de gigantische verlich-

tingspaal die hier voor het raam staat.»

Berberian: «Brussel heeft een duidelijk eigen karakter, zoals de meeste grote Europese steden. De jaren twintig zijn daar heel belangrijk in geweest. Je ziet zo de cultuur uit die periode weerspiegeld in de steden. Horta, Gaudi en wie was dat ook weer in Parijs?»

Dupuy: «Guimard.»

Berberian: «Ja, Guimard. Die drie hebben een duidelijke stempel gedrukt op hun stad. Het was een periode van grote veranderingen en dat zie je ook duidelijk in de architectuur en de sfeer van de stad. Gaudi en Horta werkten volgens gelijkaardige ideeën en waren zelfs vrienden. In die periode was je leven ook vrij duidelijk bepaald door de stad waarin je leefde. Je ziet dat in de kul-

maar men probeert er al iets anders mee.

Onze serie 'Henriette' is bijvoorbeeld ook in eerste instantie voor kinderen bedoeld, maar kan ook volwassenen bekoren. Sinds enige jaren zijn er heel wat stripmakers opgestaan die andere dingen met het medium proberen te doen. In 'Mijnheer Johan' praten wij bijvoorbeeld over het leven van volwassenen. De mensen van l'Association zijn vrienden van ons. Zij wilden aantonen dat strips voor volwassenen konden en dat buiten de puur inhoudelijke elementen ook met de vorm geëksperimenteerd kan worden zonder te elitair te worden. Strips zijn populaire cultuur en zogenaamd bedoeld voor het brede publiek. Maar wat is dat brede publiek eigenlijk? Wij maken de strips die wij willen maken en blijkbaar vinden jij en je vriendin

«Nu, 'Journal d'un album' was ook vooral een project waarmee we enkele vragen voor onszelf wilden beantwoorden. Het was een moeilijke periode in ons leven waarbij we ons ook afvroegen of het nog zinvol was verder samen strips te maken. Je kan in dat album ook heel wat van onze meer persoonlijke problemen uit die tijd terugvinden. Het maken ervan is wel belangrijk geweest voor ons. We probeerden toen nog vanuit een zeer persoonlijk perspectief de verhalen van 'Mijnheer Johan' te schrijven. De dingen die hij meemaakte, waren zeer sterk terug te voeren tot dingen uit ons leven. Met dat derde deel ('Vrouwen en kinderen eerst', mvm) lukte dat niet meer. In 'Journal d'un album' hebben we een deel van dat moeilijke

proces beschreven. Sindsdien zijn we wat anders gaan werken. 'De filosofieën van Felix' verzamelt verhalen die een beetje in die lijn liggen, maar die minder expliciet autobiografisch zijn.»

(Op dat moment komt de Nederlandse uitgever binnen met de eerste exemplaren van 'Dagboek van een Strip')

Dupuy: «Waw! Dit is echt wel een prachtige uitgave.»

Berberian: «Mooie lettering ook.»

Dupuy: «Er is ook een Spaanse versie van dit boek gemaakt en toen ik dat in handen kreeg. J'étais triste.»

UITGEVER

Veto: Jullie zijn pas van uitgever veranderd in Frankrijk. Jullie zitten nu bij Dupuis. Zal dat gevolgen hebben voor de Nederlandse uitgave?

Berberian: «Uiteraard. Voor alle duidelijkheid: we zijn onze uitgever gevolgd. De man die onze albumuitgaves bij Les Humanoïdes Associés coördineerde is naar Dupuis gegaan en wij zijn hem gevolgd. Dupuis zal inderdaad onze nieuwe albums tegelijk in het Frans en in het Nederlands uitgeven. Ergens is dat wel spijtig, want wij zijn zeer tevreden over Oog&Blik. We vinden dat een goede uitgever, die weet waar hij mee bezig is. Het is bovendien fijn om bij de uitgever te zitten van Joost Swarte en Ever Meulen. Joost Swarte heeft ook de uitgave van 'Dagboek van een strip' verzorgd. Een betere art director kunnen we ons eigenlijk niet indenken.»

Dupuy: «Met onze overstap naar Dupuis zullen onze albums er anders gaan uitzien en we vinden het ergens wel spijtig voor Oog&Blik. We zijn wel van plan om voor andere projecten bij hen te blijven. Meer illustratief werk en one-shots bijvoorbeeld.»

Veto: Jullie vertelden net dat 'Mijnheer Johan' minder autobiografisch geworden is. Is hij dan ook een autonomer personage geworden, dat veel minder op jullie lijkt dan vroeger?

Berberian: «Ja, we zijn de andere personages meer gaan ontwikkelen. In de eerste verhalen draaide het allemaal iets te veel rond Johan zelf. Door ook Felix en de anderen wat meer uit te werken, kunnen we onze persoonlijkheden wat opsplitsen en loopt het toch wat vlotter. Ikzelf identificeer me bijvoorbeeld meer met Felix dan met Johan, maar ik durf dat eigenlijk niet te zeggen. De meeste mensen blijken Felix niet zo sympathiek te vinden. (lacht)»

Maarten van Meer
www.goddeau.com

De retrospectieve Dupuy & Berberian is nog tot 14 maart te bezichtigen in Tweebronnen. Meer info: www.beeldbeeld.org

tuurproductie van toen. In Brussel was die anders dan in Parijs of Barcelona. Ik zie ook heel graag de appartementsgebouwen uit de jaren dertig. Die zijn hier in Brussel zeer mooi zelfs. Persoonlijk.»

Dupuy: «Merde, j'ai mis mon pull à l'invers!»

Berberian: «(hilariteit)Ik had het al even gezien, maar wilde het niet onmiddellijk zeggen. Ach ja, dat kan iedereen gebeuren.»

Dupuy: «Voilà, dat is nu zo'n ding dat we kunnen gebruiken in onze volgende strips. Het zijn die details die we gebruiken om het alledaagse tastbaar te maken.»

Veto: Strips worden algemeen beschouwd als een subcultuur voor mannen die weigeren volwassen te worden. Jullie serie 'Mijnheer Johan' kon mijn vriendin echter ten zeerste bekoren. Maken jullie dan vrouwenstrips?

Berberian: «Misschien is je vriendin een vrouw die niet volwassen wil worden. (lacht)het grote probleem is dat strips oorspronkelijk voor kinderen bedoeld zijn. De meeste strips zijn nog steeds voor kinderen,

die goed. We gaan echt niet voor een vaag gedefinieerd publiek werken. Nu, het grootste probleem blijft dat mensen denken dat strips voor kinderen zijn.»

Veto: Tegelijk met de tentoonstelling verschijnt ook de Nederlandse vertaling van 'Journal d'un album'. Jullie veelbejubelde autobiografische strip. Dat album was mede bedoeld om enkele veelgestelde vragen samen te beantwoorden. Bringt er zich geen nieuw dergelijk album op, om de vele vragen over dat album te beantwoorden?

Berberian: «'Journal d'un journal d'un album'? We gaan ook niet overdrijven (lacht). Nee, maar ik begrijp wel wat je wil zeggen. Dat boek was inderdaad deels bedoeld om enkele tipische vooroordelen te ontcrachten. Naar aanleiding van deze tentoonstelling hebben we een boekje en cd-rom gemaakt om voor eens en voor altijd de mees- gestelde vraag te beantwoorden: 'Hoe doen jullie dat, met zijn tweeën een strip tekenen?' We hopen nu eindelijk van die vraag verlost te zijn.»

Open brief: de onderwijsburokratie

De professoren van de KU. Leuven kregen tijdens de lesvrije week een boodschap van de rector en de onderwijscoördinator waarin staat dat van hen in de komende maanden "enorme inspanningen" worden verwacht. Terecht, zal je zeggen, dit is een aansporing bij het begin van het tweede semester: laten we met entoesiasme de nieuwe colleges aanvatten, voldoende tijd besteden aan voorbereiding, studiemateriaal voor de studenten samenstellen, zoeken naar nieuwe didactische methoden en betere examenvormen, tijd vrijmaken om de examens van het eerste semester te bespreken, om skripties en papers van studenten te begeleiden. Zeker, dat wordt van jou als docent verwacht, en je wordt ook aangespoord om het te doen. Maar daarop slaan de "enorme inspanningen" niet die van ons in de komende maanden gevraagd worden. Neen, het heeft alles te maken met het invoeren van de Ba(chelor)Ma(ster)-structuur, het onderwijsmonster dat door het Europese continent raast, waarbij onze Angelsaksische collegae met verbazing en meewarigheid naar het schouwspel kijken. De KULEuven wil deze hervorming zeer grondig aanpakken. Deze nieuwe structuur is de ideale gelegenheid om het onderwijs in Leuven helemaal en radikaal te vernieuwen waarbij er "tabula rasa" gemaakt wordt van al wat er tevoren als onderwijs heeft bestaan en nu nog bestaat — want anders moesten we geen les geven in het tweede semester.

Ik citeer uit de omzendbrief van de rector van 1 februari 2002: "in een eerste fase zal de Akademische Raad, op basis van voorstellen, beslissen welke specifieke bachelor- en masteropleidingen de KULEuven organiseert". Dat betekent dat de faculteiten voor elke opleiding die ze nu al inrichten, de toelating zullen moeten vragen om die opleiding in de toekomst in de BaMa-structuur nog verder te mogen organiseren. Je gelooft het niet: al honderden jaren wordt hier wijsbegeerte, teologie, wetenschappen, talen, geschiedenis gedoceerd. Dit is nu niet langer vanzelfsprekend. Nu moeten we een dossier indienen om te verantwoorden waarom we in de toekomst een bachelor in geschiedenis of arabistiek of psychologie willen inrichten, en pas na advies van een Commissie en goedkeuring door de Akademische Raad zal je te weten te komen of deze

studierichtingen in de toekomst nog verder zullen worden aangeboden. Psychologie en rechten zal men wel niet laten vallen, veronderstellen we, maar niets is zeker: ook zij moeten onderwijskundig hun bestaan rechtvaardigen. De programmadirecteurs van de opleiding in de rechten zullen dus ook al hun formulieren moeten invullen als ze willen blijven bestaan. Zo moeten ze bijvoorbeeld onder luik vier aantonen: het belang voor de KU Leuven van de voorgestelde opleiding rechten (historisch, wetenschappelijk, maatschappelijk), de vergelijking van de voorgestelde opleiding met bestaande opleidingen in de KULEuven, de vergelijking van de voorgestelde opleiding met opleidingen in binnen en buitenland. Ik laat de andere luiken weg: alleen al het opsommen van de kaartjes vraagt enkele bladzijden. Dat men een dergelijke procedure vraagt bij het oprichten van een nieuwe studierichting, is te verantwoorden. Maar wie anders dan een burokraat haalt het in zijn hoofd om een verantwoording te vragen van *alle bestaande* studierichtingen. Stel je voor dat de rechten hun formulieren niet zouden invullen, worden ze dan opgedoekt? Vreemd is het ook te vernemen dat naast faculteiten en andere geledingen nu ook individuele leden van het Zelfstandig Akademisch Personeel met een uniek voorstel mogen komen van een opleiding waaraan nog niemand heeft gedacht.

Laten we aannemen dat we allemaal braaf onze formulieren invullen en het antwoord krijgen dat we mogen blijven bestaan. Maar nu begint het pas! "In een tweede fase zal de Akademische Raad de concrete programmavoortstellen beoordelen en er een interne academische erkenning aan verlenen". In een derde fase komt er nog een internationale commissie voor akkreditering. Nu gaat het niet meer om een algemeen formulier in vijf luiken. Tientallen bladzijden moeten worden geschreven waarin de faculteiten voor alle studierichtingen, die in principe aanvaard zijn, een *volledig nieuwe* structuur voorstellen en die pedagogisch verantwoorden vanuit doelstellingen, eindtermen en klemtonen allerhande. Het feit dat je al jaren bijvoorbeeld "geschiedenis van de antieke filosofie" gaf in de licentie "Latijn en Grieks" volstaat niet. Je

moet nu aantonen waarom dit vak belangrijk is, wat het bijdraagt tot het curriculum, waarom het best in het tweede of derde jaar zit, enzovoort. En zo verder voor alle honderden vakken die hier gedoceerd worden. Over die voorstellen zal dan geoordeeld worden door een universitaire commissie, die zal afkeuren, verbeteren, schrappen, amendementen, terugsturen en hopelijk, na veel heen en terug, ook een hele opleiding zal goedkeuren ofwel akkrediteren. Daarna zal de zaak nog eens op supernivo herbeginnen voor de internationale akkreditering. Pas dan mag je gerust zijn dat je op verantwoorde wijze les mag geven en pas dan hebben de studenten de waarborg dat ze echt academisch onderwijs zullen hebben. Want nu zal alles uitgelegd en bewezen zijn op papier.

Heel "deze omvangrijke en complexe operatie" komt neer op een radikaal herschrijven en verantwoorden van alle opleidingen "ab ovo" (vanaf het ei), of zeg ik liever "de nihilo" (uit het niets), alsof de bestaande structuren en programma's en onderwijsvormen — waaraan we al jaren gewerkt hebben — geen enkele didactische of academische betekenis meer hebben en zonder de zegen van commissies niet kredietwaardig zouden zijn. Dat er aan deze en andere universiteiten al generaties les geven wordt in alle mogelijke disciplines binnen bepaalde structuren, dat duizenden studenten hierin gevormd werden, ondanks gebreken eigen aan alle menselijke activiteiten en instellingen — die gebreken zullen er ook zijn in de gloednieuwe BaMa-structuur! —, geen onderwijsvernieuwer laat er een spaander van heel. Nee, zo zullen ze ons gerust stellen, je hoeft niet alles weg te gooien, er zit waarschijnlijk ook veel goeds in onze oude licentieprogramma's, maar dat is van geen tel: als je niet onderwijskundig kan bewijzen dat het zo moet zijn.

Niemand betwijfelt dat er niet veel kan verbeterd worden in het onderwijsproces, en zeker in het examensysteem. En de laatste jaren is heel veel inspanning naar verbetering van onderwijs gegaan. Maar wie in het veld staat, weet dat de meeste problemen niet op te lossen zijn door een vlucht in nieuwe structuren alsof daarvan alle heil te verwachten is. Er is veel meer nood aan een prag-

matische aanpak van concrete problemen, juist gerichte remediëring, "piece-meal social engineering" zoals Karl Popper het noemde, dan aan rationalistische megaprojekten van verlichte 'pedagogikaten'. Wat we nu krijgen is een gigantische bureaucratische operatie die wel veel over onderwijs en doelstellingen reflektiert, spekeleert, verantwoordt, maar in feite tot geen enkele concrete verbetering van het onderwijs voor de studenten leidt.

Terwijl de Belgische en Vlaamse overheid inspanningen doet om de bureaucratie in de administratie terug te schroeven — veel heeft het nog niet opgeleverd! — is de Leuvense universiteit erin geslaagd in de laatste drie jaar een bureaucratisch monster te kweken dat als een ware moloch bossen papier verslindt, en, nog veel erger, het plezier van lesgeven kapot maakt. Kan het nu echt niet wat rustiger en bedachtzamer? Er zijn duizenden vragen te stellen bij het hertekenen van programma's van 'twee plus twee' naar 'drie plus een'. Dit vraagt tijd en reflectie; en vooral mag men het goede van onze huidige opleidingen niet zomaar weggooien. Het onderwijs in Vlaanderen heeft een goede naam, de studenten van de KU Leuven doen het meestal heel goed internationaal; waarom moet alles nu per se afgebroken worden om met iets heel nieuws te beginnen? Wie deze hervorming ondoordacht met de karwats erdoor duwt, zal aan de universiteit evenveel schade toebrengen als zij die een tiental jaren geleden het VSO geforseerd hebben in het middelbaar onderwijs. Trouwens waarom moet de KU Leuven nu echt vlugger lopen dan de trein? Niemand weet in welke richting die trein gaat — aangezien het "Dekreet" nog altijd niet is uitgevaardigd — en niemand weet waar en wanneer hij zal aankomen. Het is best mogelijk dat veel papierwerk te herbeginnen is, als blijkt dat bepaalde opties en bruggen en arrangementen toch niet door het "Dekreet" toegelaten worden.

Prof. Carlos Steel
Voormalig voorzitter Hoger Instituut voor Wijsbegeerte

Beleidsmakers reageren

In een reactie betreuren Frans Lammertyn, coördinator Onderwijsbeleid, en Eddy Van Avermaet, voorzitter Onderwijsraad, dat de voormalige voorzitter van het Hoger Instituut voor Wijsbegeerte gebruik maakt van een open brief om opmerkingen te formuleren. Als voortrekkers van de BaMa-stuurgroep verkiezen zij de weg van interne besprekingen om meningsverschillen uit te praten. Anderzijds heeft men wel begrip voor de bezorgdheden van professor Steel.

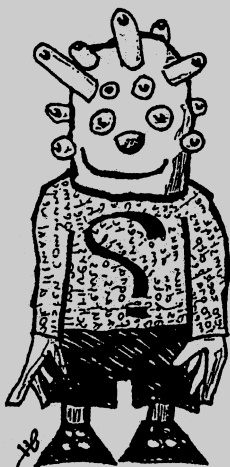
Eddy Van Avermaet: "Wij delen de bekommernis dat we met de invoering van de Bolognaverklaring niet over één nacht ijs mogen gaan. En ook wij zijn niet gelukkig met de nog bestaande onzekerheid rond het onderwijsdekreet. Een pleidooi voor een zo min mogelijk belastende procedure kunnen wij ook enkel maar ondersteunen." Van Avermaet en Lammertyn vinden de formuleringen in de open brief echter te sloganmatig, om niet te zeggen demagogisch en opruiend.

"Op het inhoudelijk vlak erkennen we dat van Bologna alleen niet alle heil te verwachten is," zegt Van Avermaet, "maar het biedt wel kansen om in een Europees kader de kwaliteit van ons onderwijs verder te verhogen. De procedure die we daarbij volgen werd vooraf grondig overlegd, met alle geledingen en op alle niveaus."

De procedure voorziet volgens Van Avermaet en Lammertyn in voldoende tijd om de invoering van de vernieuwde structuur gedegen voor te bereiden. De vermeende overvloed aan formulieren is noodzakelijk om het proces beheersbaar te houden. Immers, zowel de faculteiten als het centrale beleid moeten op basis van

korrekte informatie beslissingen kunnen nemen. Het onderwijsbeleidsduo vindt het overigens niet onlogisch om naar aanleiding van de grootste hervorming sinds jaren de faculteiten aan te sporen om creatief na te denken over hun opleidingen.

De academische overheid ontkent dat ze de faculteiten in een keurslijf dwingt. "Wij hadden uiteraard ook gewoon een kopietje van de Bolognaverklaring kunnen opsturen naar de dekanen met de vraag deze in te voeren. Dat zou niet werken: enige structuur en uniformiteit is noodzakelijk. Toch is er voldoende vrijheid om eigen voorstellen uit te werken. De belangrijkste opties worden door de faculteiten zelf genomen. En ja, in een papieren mallemlen moet men zo weinig mogelijk tijd steken, maar in ernstige reflectie des te meer! Wij wachten op de konstruktieve suggesties van professor Steel," zo besluit Van Avermaet.

FOKKE & SUKKE KREGEN HUN TENTAMENBRIEFJE

WEER EEN TWEE???

<http://www.foksuk.nl>

Loko-Kringraad deelt mee

De FKK, een werkgroep van Loko-Kringraad, deelt elk jaar subsidies uit aan bepaalde vrije verenigingen die erkend zijn.

Volgende vrije verenigingen hebben een aanvraag tot erkenning door Loko ingediend: KIB (Kring voor Internationale Betrekkingen), SSB (Socialistische Studentenbeweging), SJW (Socialistische Jonge Wacht), Roze Drempel, ALS (Aktief Linkse Studenten), AISL (Amnesty International Studentenkern Leuven), CDS (Christen-Demokratische Studenten), Los Buenos, WDO (Werkgroep Democratisch Onderwijs), Jong Agalev Leuven, KVHV, vzw Mesopotamië. Indien u een bezwaar heeft tegen het feit dat een van deze verenigingen subsidies zou krijgen van Loko, dan krijgt u nu uw kans. U krijgt veertien dagen de tijd om een schriftelijk bezwaarschrift op te stellen en het te bezorgen op het Kringraad-kantoor, waar de erkenningsdossiers ook ter inzage liggen.

Let wel: bezwaren kunnen enkel geldig zijn wanneer ze gebaseerd zijn op de erkenningscriteria, zoals ze beschreven staan in het FKK-reglement, te verkrijgen op —

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op het redactiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven en moeten vóór vrijdagmiddag 16.00 u binnen zijn, liefst op diskette of via e-mail veto@veto.student.kuleuven.ac.be.

De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten-)aktualiteit. Anonieme brieven komen nooit in aanmerking: de schrijver moet steeds naam, studiejaar en adres bekendmaken. Slechts uitzonderlijk, en na uitdrukkelijk en gemotiveerd verzoek, kunnen ze weggelaten worden in Veto.

Brieven die langer zijn dan 2400 tekens (spaties inbegrepen), wat overeen komt met ± 1,5 getikte bladzijde met dubbele interlinie) worden in principe ingekort. De redactie behoudt zich het recht voor brieven niet te plaatsen.

alweer — het kantoor van Kringraad.

Bezwaarschriften moeten binnen zijn voor vrijdag 1 maart om 18u op de 's-Meiersstraat 5, 3000 Leuven. Voor meer informatie: 016/22.31.09 (tussen 14u en 18u).

Sociale Raad verkiest

Sociale Raad (Sora), de geleding van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (Loko) die zich bezighoudt met sociale materies, zal op vrijdag 22 februari 2002 verkiezingen houden voor de volgende vakante functies.

Vrijgestelde Medebeheerder(s) Raad van Studentenvoorzieningen (RvS)
Medebeheerder(s) Leuca (Alma en Faculty Club)
Medebeheerder(s) Acco

De kandidaturen moeten binnen zijn ten laatste vrijdag 22 februari 2002 om 16u.

Cinema Zed geeft vrijkaarten weg

Cinema Zed geeft twintig vrijkaarten weg voor "Mutant Aliens" van Bill Plymton op donderdag 21/2 om 20u.

Mensen kunnen hun antwoord op de vraag "wat is de titel van de eerste langspeelfilm van regisseur Bill Plymton?" doorsturen naar mutantaliens@cinemazed.be

Een onschuldige hand kiest 20 winnaars, deze 20 mensen krijgen een mailtje. Zij kunnen op de avond zelf hun ticket afhalen aan het STUK-onthaal.

Astronaut Earl Jensen verdwaalde twintig jaar geleden in de ruimte. Iedereen waant hem dood, ook zijn dochter Josie, die vijf jaar was op het moment van het drama. Josie werkt nu in een observatorium en op zeker dag ziet ze door haar enorme telescopen een enorme asteroïde die recht op de aarde afstevent. Het einde van de wereld zal echter niet plaatsvinden want de gloeiende neerstorrende lava blijkt niets anders te zijn dan de raket van papa die terugkeert naar Moeder Aarde in het sjarmante gezelschap van vijf mutanten uit de ruimte. De astronaut is er vast van overtuigd dat Dr. Frubar de oorzaak is van zijn buitenaardse verbanning en hij is vastbesloten zich te wreken.

Mutant Aliens won de Grote Prijs op het Festival d'Annecy 2001 én op het Festival de Deauville 2001!

Veto
's Meiersstraat 5, 3000 Leuven
Tel 016/22 44 38, Fax 016/22 01 03

Jaargang 28, Nummer 15
18 februari 2002

Ver. uitg.: Tijn Vereenoghe
Hoofdredacteur: Thomas Leys
Redactiesekretaris: Tijn Vereenoghe

Redactie: Kristof D'Exelle, Kris Malefason, Matthieu Van Steenkiste
Doka: Paul De Backer, Gert Schuyten
Medewerkers: David Adriaen, Lisa Coppin, Bart Depestel, Raf Geenens, Corneel Haine, Bert Ingelaere, Griet Plets, Mien Schoors, Els Silvrants, Ruth Tessely, Maarten van Meer

Dtp: Katia Aerts, Peter Bulckens, Matthieu Van Steenkiste, Tijn Vereenoghe, Jan Verkoyen

Eindredactie: Thomas Leys

Veto spelt volgens de spelling Geerts. Over het hoe en waarom hiervan kun je steeds meer informatie vinden op onze website onder het kopje 'over Veto'.

Internet-Veto: <http://www.veto.be>
e-mail: veto@veto.be

Zetwerk en publiciteit

Alfaset Leuven (016/22.04.66)

Drukkerij: Kempenland (Herentals)

Oplage: 9000 exemplaren

ISSN-nummer: 0773-5162

Abonnementen

Studenten: 250fr/6,20 €; niet-studenten:

350fr/8,68 €; buitenland: 700fr/17,35 €;

steun vanaf 1000fr/24,79 €; over te

schrijven op rek. nr. 001-0959719-77

Redactievergadering

iedere vrijdagmiddag om 16.00 u

MAANDAG 18 FEBRUARI

18.00 u Briefschrijfkanties, in Alma 1 en 2, org. Amnesty International.

19.45 u **VORMING** Glij- en vrijschool, in ballon Hooverplein, toeg. gratis, org. 8of.

20.00 u **LEZING** Guy Quintelier: Konflikten zijn bevrijdend, in Oratoriënhof, org. Masereelfonds.

DINSDAG 19 FEBRUARI

20u00 **DEBAT** Europa-debat over de verklaring van Laken met Mark Eyskens, Willy De Clercq en Anne Van Lancker, org. CDS.

20.00 u **LEZING** Unicef, in MSI 00.28, org. Amnesty International.

20.00 u **DEBAT** Duel Karel De Gucht versus Eric Van Rompuy, org. LVS

20.00 u **VERGADERING** Algemene vergadering, in Oratoriënhof, org. De Roze Drempel.

20.00 u **TEATER** Zuidelijk Toneel Holland: De Onverschilligen, in Stadschouwburg, org. Stuk.

20.30 u **DANS** Meg Stuart & Damaged Goods: Disfigure study, in Stuk, org. Stuk.

WOENSDAG 20 FEBRUARI

13.10 u **KONSERT** Iva Bittova, in Kadoc-kapel, org. Kultuurkoördinatie KU Leuven.

14.00 u **FILM** Solo, in Vlaams Filmmuseum en -archief, toeg. 0,60/1,20, org. Vlaams Filmmuseum en -archief.

20.00 u **DEBAT** Hoe omgaan met autonomie en verbondenheid in de hulpverlening? in auditorium Michotte, org. Themahuis Oikonde.

20.00 u **KONSERT** Miguel Poveda, in Auditorium Minnepoort, org. CC Leuven.

20.00 u **DANS** Ish2, in Stadschouwburg, org. CC Leuven.

20.00 u **FILM** Solo, in Vlaams Filmmuseum en -archief, toeg. 0,60/1,20, org. Vlaams Filmmuseum en -archief.

20.30 u **FILM** Tsatsiki, in AV 00.17, org. Amnesty International.

20.30 u **DANS** Meg Stuart & Damaged Goods: Disfigure study, in Stuk, org. Stuk.

DONDERDAG 21 FEBRUARI

20.00u Kantus, in Tir na Nog, org. CDS.

20.00 u **KONSERT** Harmonieorkest en koor Lemmensinstituut, in Lemmensinstituut.

22.00 u **FUIF** Disco-tropics II party, in Pavlov, org. Amnesty International.

VRIJDAG 22 FEBRUARI

20.30 u **DANS** Meg Stuart & Damaged Goods: ALIBI, in Stuk, org. Stuk.

ZATERDAG 23 FEBRUARI

20.00 u **DANS** Koninklijk Ballet van Vlaanderen: Moving Views, in Stadschouwburg, org. CC Leuven.

20.30 u **DANS** Meg Stuart & Damaged Goods: ALIBI, in Stuk, org. Stuk.

ZONDAG 24 FEBRUARI

20.00 u **KONSERT** Jukebox 2000: Lucas Van den Eynde, Tine Embrechts, Nele Bauwens, in Stadschouwburg, org. CC Leuven.

22.00 u **KONSERT** Jazz op zondag, in Stuk, org. Stuk.

MAANDAG 25 FEBRUARI

19.30 u **LEZING** E. Smets: Naar een indeling van de bloemplanten, in PDS, org. Lessen voor de 21ste eeuw.

20.00 u **VERGADERING** Karaoke, in Beethoven, org. Driekant en 8of.

20.00 u **KONSERT** Frank Boeyen 2002, in Stadschouwburg, org. CC Leuven.

20.30 u **TEATER** Pieter De Buijsse & Lampe: Lotus Drive, in Stuk, org. Stuk.

Alfa

• 20/02 om 20.00 u: Sagalassos-lezing, in PDS.
• 21/02 om 20.00 u: Promotiefest, in MSI 03.18.

Bios

• 21/02 om 22.00 u: Resurrection-TD, in 't Plectrum, toeg. 2/2,5.

Cluster

• 18/02 Salsa, in Kafetaria Lemmens.

Ekonomika

• 19/02 om 18.00 u: Carnaval, in Dulci. • 19/02 om 22.00 u: Vendetta-party, in Musi-Café en Rumba. • 25/02 Begin filmweek, in Ekobar.

Eoos

• 20/02 om 20.00 u: Film: Shawshank redemption, in MSI 00.28.

Fak Letteren

• 18/02 Feestweek, in Fak Letteren.

Geologische Kring

• 21/02 om 22.00 u: Resurrection-TD, in 't Plectrum, toeg. 2/2,5.

Industria

• 18/02 Begin kicker- en dartstormooi, in Quarter Mile. • 21/02 Carnavalparty (met gratis

vaten voor best verkleden), in Quarter Mile.

LBK

• 18/02 Candle night dinner, in LBK-bar. • 19/02 om 20.00 u: Massakantus, in tent aan Alma 3. • 25/02 Cocktailavond, in Gnorgl.

Pedagogische Kring

• 19/02 om 19.30 u: Pasta-festijn, in Pangaea. • 20/02 om 22.00 u: Jeneveravond met happy hour, in L'Affaire. • 22/02 Vier jaar L'Affaire, in L'Affaire.

Psychologische Kring

• 19/02 om 22.00 u: Fuif, in Lido.

VRG

• 18/02 Begin jobweek: om 20.00 u: Panelgesprek: de zachte en niet-konventionele sektor. • 19/02 Bezoek Körperwelten. • 19/02 om 20.00 u: Panelgesprek: de traditionele sektor.

VTK

• 19/02 om 20.00 u: Massakantus, in tent aan Alma 3. • 20/02 Debat met Duchâtelet. • 20/02 Karnavalsparty, in 't Elixir.

Wina

• 18/02 om 20.30 u: Kroegentocht, in Wina-gang. • 19/02 om 20.00 u: Massakantus, in tent aan Alma 3. • 20/02 om 19.00 u: Pizza-avond + film, in Pavo. • 21/02 Schaatsen.

Doopfoto's, examenenvragen en roddels

Kringblaadjes waren lange tijd het kanaal van de kringen om hun leden op de hoogte te brengen van studienieuws en studentieke activiteiten. Elektronische nieuwsbrieven, nieuwsgroepen en websites nemen steeds meer deze onderwijs- en ontspanningstaak over. Veto bezocht en evalueerde alle kringwebsites en kon besluiten dat de meeste kringen een interessant internetplekje hebben opgebouwd.

Door de vlotte toegang tot het internet via de pc-lassen en Kotnet, brengen vele studenten een hele tijd door achter hun computerscherm. Kringwebsites zouden daarom een goede schakel moeten zijn tussen de kringen en hun leden. Anno 2002 blijken er nog grote verschillen te bestaan tussen de Leuvense kringen. Het is niet verwonderlijk dat het webteam van de grootste kringen en de kringen verbonden aan studierichtingen met informatika, het over het algemeen beter doen. Een probleem waar elke site aan lijdt is de veroudering. In het begin van het academiejaar wordt er een hele hoop beloofd en op het net geplaatst, maar naarmate het jaar vordert, gebeuren er steeds minder aanpassingen. Nog te veel kringen maken onvoldoende gebruik van de mogelijkheden die de informatiemaatschappij biedt.

Een goede site moet basisgegevens bevatten die snel terug te vinden zijn, interactiemogelijkheden bieden, vlot te *besurfen* zijn en een frisse lay-out hebben. De meeste homepages voldoen wel aan een aantal van deze kenmerken, maar verwaarlozen andere. Zo heeft **Medica** een leuke site, maar ontbreekt te veel informatie en heeft **Medisoc** een interessante onderwijs- en e-valvenpagina, maar de site is de saaiste van alle kringen. Voldoen niet aan de test: zeven kringen van de dertig die nog geen website hebben en vier die niet meer bereikbaar zijn: **Historia**, **Katechitika**, **Crimen** en **LLK** zijn niet meer *on-line*. De meeste websites zijn terug te vinden onder de naam: <http://www.kringnaam.student.kuleuven.ac.be>. Een aantal grotere kringen hebben hun eigen *.be*-domeinnaam. De meeste *url's* zijn terug te vinden op de Loko-website.

ONDERWIJS

Een van de belangrijkste onderdelen van een kringwebsite zou onderwijs moeten zijn. De onderwijsverantwoordelijken zouden intensief gebruik moeten kunnen maken van de interactiviteit van internet. Via discussieforums, polls en nieuwsgroepen kan de mening van de student gevraagd worden en kunnen problemen snel gede-tekteerd en opgelost worden. Een aantal kringen is hier al ver mee gevorderd en krijgen dagelijks honderden surfers over de vloer. Internet zorgt ook voor respons van studenten die zich niet aangetrokken voelen tot traditionele kringactiviteiten. Ook is een webpagina de ideale manier om studieprogramma's, lessenroosters, examenregelingen, en vooral wijzigingen hiervan mee te delen. Voor Erasmusstudenten

die enkele maanden in het buitenland studeren is dit meestal de enige mogelijkheid om op de hoogte te blijven van veranderingen.

Een van de beste onderwijs-sites is die van **Romania** waar de studieprogramma's, samenvattingen, examenenvragen en -tips en studielinks te vinden zijn. Ook wordt er uitgelegd wat nu juist een Permanente OnderwijsCommissie (POC) is en doet. Zelfs de toekomstige studenten worden er niet vergeten.

ONTSPANNING

Bijna alle sites hebben een activiteitenkalender *online* staan, waar fuiven, kantussen en galabals de grootste aandacht opeisen. Ook lezingen, ekskurses of data van de cursusdienst worden hier bekendgemaakt. Het kringlied krijgt een prominente plaats op de site van **Klio**.

Wat op elke site terug te vinden is, is een fotogalerij. Foto's van kringactiviteiten, de vierentwintigurenloop en natuurlijk de doop. De doopfoto's van **Farma** en **Merkator** zijn braaf, bij **LBK** wordt het al moeilijker om de studenten tussen de vreemdsoortige voedselcombinaties terug te vinden. **Geos** laat studenten en groenten in erotische standjes zien. De origineelste presidiumfoto's vind je op de homepage van **Germania**. Enkel bij **Farma** en **VTK** kan je de naam en het adres opzoeken van die knappe jongen of dat leuke meisje dat je op de laatste fuif tegenkwam. Bij **Farma** kan je dat enkel als Leuvense student met je m-nummer. De verjaardag van een *burgie* kom je enkel te weten als je zelf toegepaste wetenschappen studeert. Het is alvast een positieve evolutie dat de kringen niet zomaar alle gegevens van hun studenten op het net zetten.

Een aantal kringen besteedt de meeste aandacht aan ontspanning: bij **Geos** is de sectie 'moppen' de grootste afdeling. **Merkator** biedt columns van bedenkelijk allooi aan. Op vele plaatsen zijn links terug te vinden naar kranten, weekbladen, de programmatie van bioskopen en andere culturele evenementen. Opmerkelijk of niet, Stella Artois scoort hoog onder de afdeling 'links'. Een groot aantal kringen heeft ook een eigen chatkanaal, discussieforum of nieuwsgroep. Het doel en gebruik hiervan varieert. Soms is dit het ware eldorado voor studenten die studiehulp in de vorm van eksamentips en papers, tekeningen, samenvattingen van oudere studenten willen bemachtigen, of een plant- of dierkundige verzameling willen overnemen. Het andere uiterste zijn gastenboeken waar dagen aan een stuk wordt doorgeboord over de meest onzinnige onderwerpen. Probeer **Apolloon** bijvoorbeeld, maar dit is zeker niet de ergste. Bij **Chemika** noemen ze hun gastenboek dan ook maar 'Roddelpage'. De bezoeker wordt meteen aangespoord om mee te doen: "Merci da ge de Chemika-pagina bezocht hebt, maar het zou nog veel zotter worden wanneer je een roddel plaatst op deze pagina." Chatkanalen zijn een alternatief voor wie geen euro meer op zak heeft om een pintje te drinken in de fakbar. Helaas zal je er regelmatig tegen de muren moeten 'lullen', want de aanwezigheid is

meestal niet zo groot.

Er zijn weinig sites die goede inhoud combineren met mooie layout en gebruiksgemak. De 'Digitale Boerderij' van **LBK** heeft veel troeven zoals een forum met een reusachtige kollektie aan examenenvragen uit het verleden en een archief met practicumverslagen. Helaas is de website een stal die dringend eens mag worden uitgemest. De oude site werd inkonsekvent aangevuld: er staat nu een navigatiebalk links en rechts met respectievelijk oudere en recentere delen. Surfen op de **Ekonomika**-site wordt dan weer bemoeilijkt door onleesbare knoppen. Bij **Merkator** veranderen de navigatieknoppen steeds op een onbekende manier, wat zeer verwarrend is.

MUIS

De vormgeving van de websites heeft vaak iets te maken met de studierichting. De site van **Alfa** is opgebouwd als verschillende archeologische lagen, met de muis kan je steeds dieper graven in de site voor archeologen. De mooiste intro — een opkomende zon — werd gemaakt door de webmaster van **Eoos**. Het is wel jammer dat de site niet helemaal volledig en up-to-date is. Wanneer je het internetteritorium van **Bios** betreedt, krijg je de volgende boodschap 'No animals were harmed in producing this website.' De webmaster van **VRG** paste zijn cursus verbin-tissenrecht toe, en plaatste een disclaimer op de site: "Het Vlaams Rechtsgenootschap is in geen geval aansprakelijk voor schade die voortvloeit uit het gebruik, onvermogen tot gebruik of de resultaten van het gebruik van deze site, of de informatie op de site"; Deze site is een van de meest overzichtelijke, maar biedt te weinig onderwijsinformatie.

Sommige sites worden aangepast aan de tijd van het jaar. **Ekonomika** laat sneeuwkrystallen naar beneden dwarrelen over de site. **VRG** en **LBK** zijn al iets verder in het jaar gevorderd: de bezoeker wordt verwelkomd door een regen van valentijnshartjes.

De beste sites zijn meestal iets minder mooi. Het zal niemand verwonderen dat deze terug te vinden zijn in studierichtingen van de fakulteiten wetenschappen en toegepaste wetenschappen. De site van **Wina** is goed, maar die van **VTK** is nog iets beter: enorm veel recente informatie is eenvoudig terug te vinden. Omdat de site steeds meer gebruikt wordt voor inter-aktieve en persoonlijke toepassingen, zoals een poll

over het afschaffen van het toelatingsexamen, wordt een deel enkel toegankelijk voor leden. Een speels tintje ontbreekt wel. Het taalgebruik op sommige sites — waarschijnlijk een verderzetting van de huisstijl van het kringblad — kunnen we met een eufemisme als studentikoos omschrijven.

De meeste kringpagina's zijn een oase in het dorre flikkerende bannert en ver-vende *pop-ups* gedomineerde internet-landschap. Terwijl de meeste sites reklame-vrij of slecht een minieme doorklikmogelijkheid bevatten, zijn er op beginpagina van **Farma** vijf sponsors te zien. Een ongehoord staaltje van platte reklame toont de **Psychologische Kring**: de site opent met het kringlogo, dat grafisch transformeert in het logo van een sponsorende grootbank.

David Adriaen

Je kan de meeste kringwebsites bereiken via <http://www.loko.student.kuleuven.ac.be>

